

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Fling

Jana Aston

New York Times Bestselling Author

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Fling

Jana Aston

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Book Quiz

Your name is on this so be honest!!!

- 1) Have you read this book?
- 2) What position were you in while you read it?
- 3) Does anyone know you read it?
- 4) If you answered "everyone," high five!
- 5) Thank you for reading! xoxo

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Fling

Telif Hakkı© 2016 by Jana Aston

ISBN 978-0-9982444-0-2 (ciltsiz)

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: RJ Locksley Kapak

Tasarımı: JA Huss Format:

Erik Gevers

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Kitap Sınavı](#)

[İthaf Bir](#)

[İki Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Dokuz](#)

[On](#)

[Sonsöz](#)

[Serinin tamamı Teşekkür](#)

[Yazar hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Adanmışlık

John Hughes'un anısına

OceanofPDF.com

Bir

Sandra

Bazen şirket toplantıları sıkıcı olabiliyor. Böyle hissetmemeye çalışıyorum çünkü Clemens Corporation'daki işimi ciddiye alıyorum ve çalıştığım için minnettarım. Çoğu şeyi ciddiye alma eğilimindeyim, ama özellikle de işi.

CEO'nun yönetici asistanıyım. Bu çok ödüllendirici. Bana güveniliyor. Bana ihtiyaç duyuluyor. Bay Camden bana güveniyor ve ben de onu asla hayal kırıklığına uğratmıyorum. O da böyle diyor. "Sandra, beni asla hayal kırıklığına uğratmıyorsun." İhtiyacı olmadan önce neye ihtiyacı olduğunu tahmin ediyorum. Bazı üst düzey yöneticilerin bile göremediği gizli bilgiler bana emanet ediliyor. Zamanında teslim ediyorum. Ben bir takımın parçasıyım.

Bu yüzden toplantılar sırasında dikkatimi vermeye çalışıyorum. Gerçekten sıkıcı olanları bile. Gözlerimi ait oldukları yerde, sunum yapan kişinin üzerinde tutmaya çalışıyorum.

Gabe Laurent bugün sunum yapmayacak. Yani her otuz saniyede bir ona gizlice bakmayı bırakmalıyım. Durmalıyım. Neyse ki patronum Sawyer Camden'ın yanında oturuyor. Beni ona bakarken yakalarlarsa Bay Camden'ın bana hiçbir şey için ihtiyacı olmadığından emin oluyormuş gibi yapabilirim. Ki yakalamadılar, çünkü Gabe Laurent'a gizlice bakmakta çok ama çok iyiyim.

En azından uyuyakalmıyorum. Bu gizli aşkıma bakarken yakalanmaktan daha kötü olurdu. İş arkadaşım Preston da aynı durumda değil. Onu masanın altından dürtüyorum ve gözleri açılıyor. Gözlerini kırıştırıp bir nefes veriyor, sonra benimkinin yanındaki koltuğa dik oturuyor, önündeki birkaç kâğıdı karıştırıp birine bir not düşüyor.

Numara yapıyor. Notun anlamsız olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Yaklaşık bir yıldır birlikte çalışıyoruz ve neredeyse bir o kadar da arkadaşız. Ya resim çizdiğini ya da alışveriş listesi yaptığını garanti edebilirim.

Bugünkü toplantılarda doldurmamız için bize bir anket verildi. İsimsiz. -Sunum hakkında dürüst bir geri bildirim ve neleri faydalı bulduğumuzu ya da neleri geliştirebileceğimizi öğrenmek istiyorlar. Örneklerle birlikte tamamen doldurdum. Ayrıca kişisel notlarım için tüm toplantıyı özetledim. Bunun yapılması gerektiğinden ve kimsenin notlarımı isteyeceğinden değil, ama yine de. Eksiksiz olmak önemli.

Preston her sunucuyu bir yıldız sistemiyle derecelendirdi. Bazıları için derecelendirmenin yanına "*Lütfen çenenizi kapatın*" notunu düşmüş. Şimdi kâğıdına göz atıyorum. Görünüşe göre kendisine verilen anketi bir kenara bırakmış ve kendi anketini hazırlıyor; kalemi bir saatten uzun süredir ilk kez kâğıdın üzerinde uçuşuyor.

Gabe'e bir kez daha bakıyorum. Doğrusu o da biraz sıkılmış görünüyor. Langdon oditoryumundayız. Bu toplantı salonunda sunumlar için ideal olan stadyum koltukları var. Odanın ön tarafında boylu boyunca uzanan son teknoloji bir ekran var. İki yüz kişilik oturma düzeni, herkesin ekranı ve sunum yapan kişiyi rahatça görebilmesi için kademeli sıralar halinde dizilmiş. Akustik ideal ve her sandalyenin önünde şarj istasyonları ve ergonomik bir sandalye ile tamamlanmış çalışma alanı var. Ancak bu toplantı alanının en iyi yanı Gabe'in manzarası. O her zaman ön sırada Sawyer'ın yanında oturur. Ben her zaman onun iki sıra arkasındaki ve bir sıra üstündeki yeri seçiyorum, gizli bakışlar için mükemmel. Ve benim gizli değerlendirmeme göre Gabe sıkılmış durumda.

Bunu saatine gelişigüzel bakışlarından, başını parmak uçlarına dayayışından, dirseğini önündeki masaya dayayışından anlıyorum. Sunumla ilgileniyor gibi görünüyor. Meşgul görünüyor. Ama Gabe'i uzun zamandır inceliyorum. Ve sıkıldığını biliyorum. Eğilip patronuma bir şeyler söylüyor, o da başını sallayıp sırtarak karşılık veriyor.

Gabe Laurent ideal. En azından benim idealim. Benim ligimin çok dışında. Ve tamamen sınırların dışında. Yani, patronum değil ama o *da bir* patron. Clemens Şirketi'nin CFO'su; aynı zamanda patronumun sağ kolu ve en iyi arkadaşı. Harvard'dan birlikte mezun oldular ve Sawyer bu şirketi kurarken Gabe de Princeton'da finans alanında yüksek lisans yaptı. Bir yıl sonra Gabe de ona katıldı ve şirketin ortaklarından biri oldu. Son derece başarılı oldular, her ikisi de yirmi beş yaşında milyoner oldu. Sonraki on yıl boyunca başarıları artmaya devam ederken Philadelphia'nın, belki de tüm doğu sahilinin en gözde bekarları haline geldiler, görünüşe göre sahada oynamaktan ve yuva kurmaktan kaçınmaktan memnunnardı. Patronumun küçük kara kaplı defterini fırlatıp atmaya hazır şüpheleniyorum. Yirmi yaşında bir

Everly Jensen adındaki iki yaşındaki üniversite son sınıf öğrencisi son zamanlarda onun tek ilgi odağı haline geldi.

Zekâ beni ediyor. Bazen Gabe kalın çerçeveli gözlükler takıyor, inek gibi. Clark Kent gibi. Beni dikkatimi dağıtmanın eşiğine getiriyorlar. Ve ben dikkatimin dağılmasından hoşlanmam. Odaklanmak benim oyunumun adı. Odaklanmış, güvenilir Sandra.

Bugün takmış. Ya da takmıştı. Şu anda elinden sallanıyor, bir tarafının kıvrık kulaklığı dudağına dayanıyor. Dudakları mükemmel. Dolgun. Pürüzsüz. Yumuşak. Yumuşak olduklarından emin değilim, ama doğrulama fırsatım olsaydı, haklı çıkacağıma eminim.

Preston üzerinde çalıştığı kâğıdı önüme atınca düşüncelerimden sıyrılıyorum. Aşağı bakıp kâğıdı kendi kâğıt yığınının üzerine ortalıyorum. Sonra onları alıp masanın üstüne vuruyorum, yığını tekrar yere koymadan ve çalışma alanında tekrar ortalamadan önce hepsinin eşit olduğundan emin oluyorum. Sonra kalemimi alıyorum, böylece onun uzattığı her şey üzerine not almaya hazır .

İki cümle kurdum ve durdum, kâğıdı ona geri vermek için hareket ederken başımı hayır anlamında salladım. Elini indiriyor ve anketi geri almayacağına dair sessiz bir kararla kâğıdı sabitliyor. Ancak elini tokatlaması Gabe'in dikkatini çekmeye yetiyor ve Gabe iki sıra ilerideki sandalyesinde yarı dönmüş bir halde gözlerini benimkilere diyor. Donup kaldım. Gülümsüyor. Gözlerimi kaçırıyorum, sanki hayatım buna bağılıymış gibi gözlerimi önümdeki masa boşluğuna diyorum.

Preston bu savaşı kazandığı için memnun bir şekilde anketi parmak ucuyla bana doğru itiyor. Olay çıkarmaktan nefret ediyorum. Utanç verici. Ve profesyonelce değil. Ve ben çok, çok profesyonelim. Bu yüzden Preston'ın anketiyle hiçbir ilgim olsun istemiyorum. Gerçek anketi kopyalamış ve düzenlemiş:

Bu sıkıcı toplantıya katıldığınız için teşekkürler. Lütfen bu seks testini çözerek beni eğlendirin. Samimi cevaplarınız için minnettarım.

1) 1'den 5'e kadar puan , bu odada seks yapmak istediğiniz biri var mı?

2) Kim o? (Bu anonimdir, bu yüzden dürüstçe cevap verin!)

3) Lütfen hangi ilgilendiğinize dair düşüncelerinizi paylaşın.

4) "Hepsi" cevabını verdiyseniz, anal dahil mi?

5) Bu kişi onunla seks yapmak istediğinizi biliyor mu?

Preston beni tekmeliyor ve ben iç çekiyorum ama kalemimi alıyorum.

1) 5

2) Gabe Laurent

3) Tümü

4) Olabilir mi?

5) Hayır! Hayır!

"Sandra?"

Adım söylendiğinde başımı kaldırdığımda patronum Sawyer'ı koridorun sonunda buluyorum. Ayağa kalktım ve neye ihtiyacı olduğunu görmek için ona doğru ilerledim.

"Wilson Berlin lansmanının tarihleri konusunda size henüz bir yanıt vermedi mi?"

"Henüz değil, hayır."

"Dışarı çıkıp onları arar mısın?" diye talimat verdi. "İkinci mali çeyreğe yetişmesini istiyorlarsa gün sonuna kadar bir cevaba ihtiyacımız olduğunu söyleyin."

"Elbette," diye cevap veriyorum, başımı sallamaya başlamıştım bile.

"Şimdi halledeceğim." "Teşekkürler Sandra," diyor başını sallayarak ve koltuğuna geri dönüyor.

ve sessizce oditoryum kapısından çıkıyorum. Bütün sabah toplantılara tıklılıp kaldıktan sonra omuzlarımı silkiyor ve koridorun sessizliğinin tadını çıkarıyorum. Asansörle masama çıkarken biraz rahatlamak iyi geliyor. Aramayı yapıyorum, Sawyer'ın ihtiyaç duyduğu cevapları alıyorum, ona e-posta yoluyla bir güncelleme gönderiyorum ve sonra öğle yemeği için ara verdiklerinde toplantıya geri dönüyorum.

Ben kapıya ulaştığımda Preston odadan çıkıyor, kolumdan tutup beni asansöre doğru yönlendiriyor. "Yemek, hemen," diyor. "Açlıktan ölüyorum."

"Toplantı sırasında iki yaban mersinli kek yedin," diye . Omuz silkiyor. "Bu sabah spor yaptım, yakıta ihtiyacım vardı."

"Sabahları hiç çalışmıyorsun. Her gün işe zar zor zamanında geliyorsun."

"Seks, Sandra. Seks benim antrenmanımdı," diyor ve parmağıyla aşağı düğmesine basıyor. "Liam beni hamile bırakmaya çalışıyor."

"Um?" Şaşırarak ağızından kaçırdım. Preston eşcinsel bir adam, bu yüzden işler tam olarak bu şekilde yürümüyor.

"Evlat edinme sürecini başlatıyoruz." Preston gülüyor. "Ama neden işin eğlenceli kısmından mahrum kalalım ki?" Cevap beklemeden devam ediyor. "Beş yıllık bir planımız var. Aslında yirmi yıllık bir plan. Kırk yaşına gelmeden iki çocuk istiyoruz, böylece biz altmış yaşına gelmeden onlar üniversiteye gitmiş olacak. O zaman çok yaşlanmadan görmek istediğimiz her yere seyahat edebiliriz."

Vay be. Preston benden sadece üç yaş büyük ve tüm hayatını çözmüş durumda. Liam'la yirmi beş yaşında tanıştı ve bir yıl sonra kendi deyimiyle gelmiş geçmiş en iyi düğünle evlendiler. Ben orada değildim - olay biz tanışmadan önce gerçekleşmişti - ama düğünü gördüm. Eskiden severek izlediğim düğün programlarından birinde yer almıştı. Haksız da sayılmaz, harika bir düğündü. Her neyse, Preston her şeyi çözdü ve ben de dondurulmuş tek servislik yemekler alıyorum.

Yirmi altı yaşındayım, işimden memnunum, hatta tatmin olmuş durumdayım ama özel hayatım tatmin edici olmaktan uzak. İki yıl önce Clemens Corporation'da işe girdiğimde Delaware'den Philadelphia'ya taşındım. Evden uzaklaştığım için minnettardım. Buna ihtiyacım vardı ve Philadelphia yeniden başlamak için ideal bir yerdi.

Bir daire bulup yeni bir şehirde flört hayatına atıldım. Yine de iki yıl sonra yalnızım.

Yalnız ve gizlice Gabe Laurent'ın özlemini çekiyor. Bu çok aptalca. O benim ligimin çok dışında.

Preston ve ben herkesle birlikte çalışan kafeteryasına gittik. Ücretsiz, Clemens'te çalışmanın pek çok avantajından biri. Tatil günleri ve benim Noel günü için Delaware'e gitme planlarım ve Preston'ın Liam'la birlikte Los Angeles'taki ailesini ziyaret etme planları hakkında sohbet ettik.

"Şirketin yılbaşı partisini kaçırmamak için Los Angeles'tan erken dönemeyeceğinden emin misin?" diye sordum. "Sensiz aynı olmaz."

"Bu doğru, ama hayır. Bu havaya gereğinden bir gün önce dönmeyeceğim."

İyi huylu bir şekilde iç çekiyorum, anlayışla karşılıyorum. Öğle yemeğini bitirip tepsilerimizi topladıktan sonra öğleden sonraki oturum için oditoryuma geri dönüyoruz.

"Uyuyakalırsam beni uyandır," diyor Preston sandalyesine çökerek. "Öğle yemeğinde karbonhidrat almamalıydım," diye ekliyor esneyerek.

Önümdeki kâğıtları düzeltirken ve öğleden sonraki seans için kendimi hazırlarken, "İlgileniyorum," diye onu temin ediyorum. Tam o sırada kafamı kaldırıp Gabe'in kapıdan girdiğini görüyorum. O etraftayken sanki örümcek hislerim varmış gibi hissediyorum. Gabe söz konusu olduğunda gözlerim her zaman doğru zamanda doğru yerde oluyor.

Bugün kömür rengi elbise pantolonu ve mavi bir kazak giyiyor. Kaşmir gibi görünüyor. Pazarlamadaki stajyerlerden biri ona bir yığın kâğıt uzatırken, parmaklarımı üzerinde gezdirip öğrenmek için adam öldürebilirim diye düşünüyorum. Görünüşe göre bu sabahki toplantıların . Kendi kâğıt yığınımın bakıp benimkini arıyorum. Hay aksi, umarım benimki de oradadır. Düşünceli ve ayrıntılı cevaplar vermek için gerçekten çok çalıştım.

"Öğle yemeğinden önce anketleri topladılar mı?" Preston'a ona doğru bakarak soruyorum.

Başını sallayarak telefonundan başını kaldırıyor. "Hayır. Muhtemelen biz yemekten toplamışlardır."

"Oh, tamam, güzel. Benimki de orada olmalı o zaman," diyorum, kontrol ediyorum ve yığımında eksik olduğunu görüyorum. En üstte bırakmıştım, değil mi? Toplandığından emin olmak için kâğıtlarıma göz gezdirdim. Gabe'e gideceklerini fark etmemiştim, bu yüzden cevaplarımda bu kadar titiz olduğum için ekstra memnunum.

Bekle.

Bekle, bekle, bekle.

"Preston!" Aklım başımdan giderken panik içinde tıslıyorum. Şu uydurduğu çılgın seks testi. Onu nerede bıraktım? Elimdeydi, sonra Sawyer o aramayı yapmamı istedi.

"Ne?" Preston telefonunu bırakıp sıradakinin kim olduğunu görmek için toplantı gündemini kontrol ederek soruyor.

"Şu uydurduğun sınav nerede? Sende mi?" Önümdeki kâğıtları bir kez daha karıştırırken titriyorum.

"Hayır, onu bana hiç geri vermedin."

"Biliyorum, ama tekrar açmadın mı? Ben gittikten sonra mı? Emin misin?" Tam panik modundayım.

"Hayır, Sandy. Bende değil," diyor yavaşça, başını sallayarak. "Anketimin arkasına yazmıştım. Onları toplarken almış olmalılar."

Yüzümdeki tüm kanın akıp gittiğinden eminim çünkü Preston'ın gözleri açılıyor ve sandalyesinde doğruluyor. "Sorun değil. Üzerinde adın yazmıyordu. Anketler anonimdi, hatırladın mı? Benim adım da yok."

Yine de Preston'ın önündeki iki kâğıdı karıştırdım. Orada yok. Gözlerimi kapatıyorum ve seçeneklerimi değerlendiriyorum. Delaware'e geri dönebilirdim. Barış Gönüllüleri'ne katılabilirim.

"Kimin adını verdin?" Preston fısıldar.

Başımı çevirip ona bakıyorum, sonra gözlerimi ön sırada oturmak üzere bizden birkaç adım ötede duran Gabe'e çeviriyorum.

"Biliyordum!" Preston elini kalçasına vurarak bağılıyor. Sırıttıyor ve sonra bana göz kırptıyor. "İdeal biri," diyor Gabe'in vücuduna takdir dolu bir bakış atarak. Bu yeni bir şey değil. Preston, Gabe'in kıcını benden daha sık kontrol eden tek kişi olabilir.

"Sen evlisin," diye hatırlatıyorum ona. "Ve Gabe senin patronun." Preston onun asistanı.

"Evet, evet."

İkimiz de Gabe'in önündeki kâğıt yığınına çalışma masasına bırakmasını izliyoruz. Artık kâğıtları net bir şekilde görebiliyorum, daha önceki anketleri.

"Senin için biraz fazla olabilir," diyor Preston.

"Teşekkürler. Çok teşekkürler." Gabe'in oturmak için dönmesini izliyorum. Bu lanet pantolon ona tam oturuyor.

"Özür dilerim! Sadece senin için biraz yaşlı demek istedim."

Omuz silkiyorum. Gabe benim için biraz fazla. Çalıştığım şirketin CFO'su, patronumun en yakın arkadaşı ve benden neredeyse on yaş büyük. Ayrıca dayanılmaz derecede güzel. Öne doğru eğilip bir şişe su alırken kazağının geniş omuzlarına nasıl oturduğunu izliyorum ve çalıştığım şirketin ikinci adamını en çok yapmak istediğim erkek olarak gösteren çocukça bir seks testi doldurduğum gerçeğini neredeyse unutmayı başarıyorum.

Preston, "Eminim sana hayatının en güzel anlarını yaşattırdı," diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum. "Sawyer'ın asistanı olmasaydım Gabe adımı bile bilmezdi."

Gabe şişeyi dudaklarına götürüyor ve şişeyi geriye yatırıp bir yudum aldığı anda, yutkunurken boynunun çizgileri hareket ederken kendimi ıslatırken yakalıyorum. Kendimi Gabe transından çıkarmak için başımı sallıyorum ve gözlerimi önümdeki çalışma alanına çeviriyorum.

Preston yumuşak bir fısıltıyla, "Üzerinde adın yazmıyor," diye hatırlatıyor ve IT departmanı sunumlarına başlarken sırtımı sıvazlıyor. "Zaten muhtemelen o kâğıdı asla teslim etmeyecek." Ben tamamen sessizleşirken tekrar deniyor. Öğleden sonraki konuşmacı konuşmaya devam ediyor ve ben ilk kez dikkatimi vermiyorum ya da tek bir not bile almıyorum. Kalbim güm güm atıyor. Nasıl bu kadar amatörce davranabildim? Sawyer'ın Berlin projesini sormak için beni çağırdığında dikkatimi dağıttığını biliyorum ama bu yine de kabul edilemez. O kâğıt parçasını asla elimden bırakmamalıydım.

Sonraki bir saati Gabe'in anketleri karıştırmasını izleyerek geçiriyoruz. İşi bittiğinde baktığı anketi her ters çevirişinde biraz ölüyorum. Preston'ın anketini ters çevirdiğinde arkasındaki yazıyı görecektim. Patronum hemen yanında oturuyor. Ya Sawyer'a gösterirse? Ölüyorum. Midem bulanıyor ve erken ayrılmayı düşünüyorum. Ama hayır. Bunu yapamam. Yapacak işlerim var ve Sawyer'ın bana bir şey için ihtiyacı olabilir ve bugünkü seks anketine rağmen ben bir profesyonelim.

Gabe bir sonraki anketi çevirdi. Arkasında bir yazı var.

İki sıra geriden kelimeleri seçemiyorum ama el yazısının sayfayı doldurma şekline bakarak bunun seks sınavı olduğunu anlıyorum.

Gabe'in önündeki masada yüz üstü duran telefonunun ışığı yanıyor ve zil sesi kapalıyken gelen bir aramayı gösteriyor. Kimin aradığını görmek için bakıp bakmadığından bile emin değilim ama parmağıyla görmezden gelme düğmesine dokunuyor ve Preston'ın anketini geri alıyor.

Gazeteyi tararken baş ve işaret parmağıyla çenesini ovuşturmasını izliyorum.

Anlayışının ona çarptığını, sol şakağının altındaki kasın, boynunu gazeteye biraz daha yaklaştırıp okurken yükseldiğini izliyorum.

Sonra kâğıdı ikiye, sonra tekrar ikiye katlamasını ve sandalyeden kalkıp arka cebine koymasını izliyorum.

Ben ölüyüm. Ölü olmak böyle bir his olmalı.

OceanofPDF.com

İki

Gabe

"Sandra hakkında ne düşünüyorsun?" Ofisinin uzak duvarındaki vitrinden imzalı bir beyzbol topu alırken Sawyer'a soruyorum. Masasının karşısındaki misafir koltuklarından birine yerleşiyorum ve topu tekrar yakalamadan önce başımın üzerinden .

Monitöründe bir şeyi inceliyordu ve sorum üzerine durakladı ve dikkatini bana çevirdi. "Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi yönetici asistanı olduğunu biliyorsun. Bir konuda yardımına ihtiyacın var mı? Preston'dan memnun olduğunu sanıyordum?"

Nedense insan kaynakları bana sadece eşcinsel erkekleri ya da beni doğuracak yaştaki kadınları atıyor. Bunun Sawyer'ın emriyle olduğundan şüpheleniyorum. Dick.

Topa bir kez daha vurup yakalıyorum. "Hayır, Sandra hakkında bir kadın olarak ne düşünüyorsun demek istedim."

"Bilmiyorum," diyor Sawyer, gözlerini bana dikerek. "Bana karşı bir şeyler hissediyor," diyorum.

Sawyer umursamaz bir tavırla "Yok," diyor ve beni görmezden gelmeye niyetli bir şekilde masasındaki fareye dokunuyor.

"Öyle," diye ısrar ediyorum. "Hep bana bakıyor."

"Belki de senin bir aptal olduğunu düşünüyordur."

Bu büyük bir olasılık. Asla tam olarak emin olamadım. Çoğu zaman başını eğiyor ve koşarak geçerken bana Bay Laurent diyor. Bu beni tahrik ediyor, ama onu mu tahrik ediyor yoksa benim bir pislik olduğumu mu düşünüyor emin değilim.

Sawyer, ekranda ne varsa onunla meşgul bir şekilde klavyesine dokunurken, "Sanırım pazarlamadan biriyle çıkıyor," diye ekliyor.

"Yazın ayrıldılar," diyorum kendimden emin bir şekilde, sandalyede arkama yaslanıp topu biraz daha havaya atarak.

"Bunu nereden biliyorsun?" Sawyer yazmayı bırakıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Sandra'nın flört hayatı hakkındaki bilgimden memnun görünmüyor; sanırım onu hiç sahip olmadığı küçük kız kardeşi gibi görüyor. "Sandra'yla ne yapmak istiyor olabilirsin ki?"

Kaşlarım şaşkınlıkla kalkarken topu yakalıyorum. "Senin için hecelememi ister misin dostum?" Sandalyede öne doğru eğiliyorum ve ciddi bir ton takınıyorum. "Bazen iki insan birbirlerinden etkilendiklerinde, kıyafetlerini birlikte çıkarmaktan hoşlanırlar, böylece-"

"Kapa çeneni," diye araya girer Sawyer. "O senin tipin değil." "Güzel mi?" Soruyorum.

"Güzel," diye yanıtıyor.

Kız çok tatlı, bu konuda haklı. Cebimde delik açan kâğıdı düşünüyorum ve tekrar onun olup olmadığını merak ediyorum. Onun olmasını isterdim. Bence tatlı Sandra'nın gizli bir kirli tarafı var ve onu ortaya çıkarmayı gerçekten çok isterim.

"Onunla taşak geçme, Gabe." Sawyer dikkatle bana bakıyor. "Sandra dalga geçilecek bir kız değil. Onu işe aldığımda babasına ona iyi bakacağıma söz verdim. Ve senin için biraz genç, sence de öyle değil mi?"

Aha. Kahraman kardeş gibi bir şey olduğunu biliyordum ama havada asılı duran imadan hoşlandığımdan emin değilim. Onun için yeterince iyi olmadığını.

"Belki de onunla sevişmekten daha fazlasıyla ilgileniyordum." Topu parmaklarımın arasında yuvarlıyorum ve onun bakışlarına karşılık veriyorum.

"Keşke. Sana gününü göstermeyecektir." "Verebilir."

Topa bir vuruş daha yapıyorum.

"Yapma, Gabe."

Sandra'ya karşı takındığı bu zorba koruyucu tavır beni rahatsız ediyor ve ayağa kalkarken topu ona doğru fırlatıyorum. Yüz ifadesindeki soru işaretiyle topu kolayca yakalıyor ama ben elimi sallayıp ofisinden çıkıyorum.

Sandra, Sawyer'ın ofisinin dışındaki masasında. Başı eğik, önündeki monitörde bir hesap tablosuna odaklanmış, sağ elinde bir kalem var. Post-it'e bir not yazıyor ve kâğıttan çekerek masasına düzgünce yapıştırıyor, masanın kenarına mükemmel bir şekilde hizalıyor. Sonra eli tekrar fareye gidiyor ve önündeki sayfayı kaydırmak için parmağını yüzeyde hafifçe gezdirerek fareye dokunuyor. Yine de monitöre fazla dikkat etmiyorum - beni ilgilendiren bu değil. Onun parmak uçları ilgimi çekiyor.

Ben. Boynunun kıvrımı ilgimi çekiyor. Sırtında toplanmış sarı saçları ilgimi çekiyor. Parmak ucuyla klitorisine dokunuşunu, kendini düşünüyorum. Elimi boynunun arkasına , kıcını yukarı kaldırırken başını yatağa bastırmayı düşünüyorum. Elimi saçlarına dolamayı ve ağzını sikime doğru yönlendirmeyi düşünüyorum.

Sonra hiç düşünmeden bir adım öne çıkıp masasındaki post-it'i kaptım.

Ben bir aptalım, elime aldığım anda fark ettim. Ne halt ediyorum ben? Onun eşyalarına dokunmaya hakkım yok. Masasına dokunmak için mantıklı bir sebebim bile yok.

Sandra sandalyesinde sarsılıyor; belli ki orada dikildiğimi fark etmemiş. Sawyer'ın ona gizlice yaklaşıp masasından bir şeyler koparma alışkanlığı olmadığı da belli, çünkü genelde Sawyer hıyarın teki değildir. Başını bana doğru çeviriyor, gözleri şaşkınlıkla açılıyor, gözlerini kırıştırıp profesyonel bir gülümsemeye zorlamadan önce yüzünde bir tedirginlik titreşimi beliriyor, gözleri benimle Post-It arasında gidip geliyor - anketin ona ait olduğunu doğrulayabileceğime dair anlamsız bir inançla el yazısına bir göz atmak için bir anlık dürtüyle elime almıştım. Ona bakıyorum, bakışlarım hızla elimdeki üç santime üç santimlik kâğıt karesini kaplıyor. "Ev sahibini arayın" yazan. Hay sikeyim. İşle ilgili bile değil.

"Bay Laurent?" diye soruyor, mavi gözleri kararsızca titriyor. "Üzgünüm Sandra." Şimdi tamamen işime bakıyorum, post-it'i tekrar ilgimi çekmiyormuş gibi masa başında oturup dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Senden istediğim adresin bu olduğunu sanıyordum."

"Sizden herhangi bir talebim yok," diyor başını hafifçe sallayarak ve kontrol etmek için e-postasını açıyor. "Neye ihtiyacın vardı?" diye soruyor ve ona o kadar yakın duruyorum ki bana bakmak için başını arkaya eğmek zorunda kalıyor, dizlerinin üzerinde, sikim boğazında olsaydı olacağı açıyla hemen hemen aynı. Konuşmamı beklerken kirpikleri titriyor ve yanaklarının hafifçe kızardığını fark ediyorum.

"Sawyer'ın ailesinin adresine ihtiyacım var," diye yalan söyledikten sonra "Tatil meyve sepeti," diye ekliyorum. Buna gerek kalmıyor çünkü çoktan monitörüne dönmüş, parmakları klavyenin üzerinde verimli bir şekilde uçuşuyor.

"Gönderildi," diyor son bir dokunuşla. "E-postanıza," diye ekliyor ben kıpırdamayınca, kaşları şaşkınlıkla bir parça kalkıyor.

Bir elimi sandalyesinin arkasına koyuyorum ve daha da yaklaşıyorum. İki parmağımı masasının üzerindeki not defterinin üzerine koyup yaklaştırdığımda nefesi kesiliyor. "Yaz şunu," diye mırıldanıyorum, sonra dudağını ısırırken ereksiyonla savaşıyorum, bir kalem alıp az önce bana e-postayla gönderdiği adresi not ederken dili dışarı fırlıyor. Kâğıttan çıkarıp yapışkan olmayan kısmı bana bakacak şekilde çeviriyor ve sonra uzatıyor, eli o kadar kısa bir süre titriyor ki acaba hayal mi ettim diye düşünüyorum.

Post-it'i alıyorum ve kısa bir gülümsemeyle masasından uzaklaşıyorum. "Noel tatilinin tadını çıkar, Sandra."

"Siz de Bay Laurent. Mutlu Noeller." Bilgisayarına geri dönüyor, odak noktası hemen üzerinde çalıştığı hesap tablosuna geri dönüyor.

Kahretsin. Belki de sadece yaşlı olduğumu düşünüyordur?

"Umarım istediğin her şeyi elde edersin," diye ekliyor ben uzaklaşırken. Bu birkaç kısa kelimeyi eklemesine şaşırarak geri dönüyorum. Başımı sallarken gözlerim yavaşça yüzünü tarıyor.

"Sen de."

Noel için ne isteyebileceğini merak ederek oradan ayrıldım. Tabii pazarlamadan Andrew değilse. Siktir et onu. O adam beni çok sıkıyor. Şirketin softball liginde beraberiz ve inan bana, maçtan sonra onun yanındaki taburede sıkışıp kalmak istemezsin.

Umarım istediğin her şeyi elde edersin, demişti. Bunu düşündüm. Bu Sandra dilinde flört etmek miydi? Ne istediğimi biliyorum. Onun altımda olmasını isterdim. Geldiğinde yüzünü görmek isterdim. Eminim gözlerini kapatır, başını yana çevirir ve nazıkçe inler. Bunu değiştirmek isterdim. Tırnaklarını tenime geçirecek kadar kendinden geçmesini, kafasını sallayarak inlemesini ve ona ne kadar iyi hissettirdiğimden başka hiçbir şey düşünmemesini isterdim.

Kahretsin, en son ne zaman bir kadının boşalmasını izlemeyi hayal ettim? Bu fantezi kurmam gereken bir şey değil; tepkilerini canlı ve şahsen deneyimlemek için bir kadını altıma almakta hiç zorlanmıyorum.

Bu kız beni aşar.

Tatlı. Tatlı bir kızı yatağıma nasıl alacağımı hiç bilmiyorum. Son ilişkim bana otel odasının anahtarını vermesiyle başladı. Bir tane

Bir önceki avukatımlaydı ve onun tarafından başlatılmıştı. Ondan önceki... diyelim ki en son ne zaman tembel bir sırtış ya da en fazla bir göz kırpışından fazlasını yapmak zorunda kaldığımı hatırlamıyorum, sonra söz konusu kadın oradan aldı. Görünüşe göre tembel bir hıyarım.

Ofisime geri dönüyorum ve arka cebimden seks anketini çıkarıp masamın üzerine atıyorum, notu da beraberinde. Otururken sırtıyorum. Bu anket çok saçma, seksenli yılların gençlik filmleri kadar saçma. Kâğıdı ters çeviriyorum ve ön yüzünde yazılı olan orijinal toplantı anketine bakıyorum. Sawyer'a bu üç aylık toplantıların tabiri caizse nabzını tutmamız, neyin yararlı olup olmadığını anlamamız gerektiğini söylemiştim. Bana göre toplantıların çoğu faydasız hale geldi - ve her kim sorulardan birine cevap olarak *Shut the fuck up* yazdıysa benimle aynı fikirde olmalı. Bu beni güldürüyor. Belki de alınmalıyım ama siktir et. Toplantı hakkında dürüst bir geri bildirim istedim ve aldım. Ve... şimdi daha yakından bakıyorum da, bu Preston'ın el yazısı. Ve Sandra toplantı sırasında onun yanında oturuyordu.

Geri kalan anketleri incelemek için birkaç dakika harcıyorum. Sandra tarafından doldurulmuş olması gereken bir tane buluyorum, cevaplar ayrıntılı ve düşünceli, örnekler madde madde sıralanmış. Post-it notundaki yazıyla eşleşiyor.

Karşılaştırmak için el yazısıyla yazılmış seks anketini tekrar buldum. Elimde fazla bir şey yok. 5, *Gabe Laurent*, *Hepsi*, *Belki*, *Hayır*. Büyük harflere odaklanıyorum, anketiyle karşılaştırıyorum ve bir eşleşme bulduğuma inanıyorum.

Tatlı Sandra benimle kirli şeyler yapmak istiyor.

OceanofPDF.com

Üç

Sandra

Umarım istediğin her şeyi elde edersin. Bu sözleri hafızamda yüzlerce kez tekrar oynattım, her seferinde utançtan yerin dibine girdim. Ona pantolonunu çıkarmasını da söyleyebilirdim. Daha açık olamazdım. Sanki büyük bir şirketin otuz beş yaşındaki ortak sahibi yirmi altı yaşındaki bir yönetici asistanıyla ilgilenecekmiş gibi. Benimle. Aptal, aptal, aptal.

Ve şu seks sınavı. Gabe'in onu katlayıp cebine koyduğunu düşünmeden edemiyorum. Bu anı düpedüz utanç verici. Noel tatili boyunca taşınmayı düşündüm, gerçekten. Noel günü evdeyken, süresiz olarak orada kalmayı düşündüm. Ama sonra Amanda'nın arabasının yandaki garaj yoluna park ettiğini gördüm ve Philadelphia'ya dönmek seçeneklerim arasında daha az aşağılayıcı geldi.

Benim adım o kağıtta yoktu.

Benim adım o kağıtta yoktu.

Benim adım o kağıtta yoktu.

Evet, bunu kendime birkaç kez hatırlattım. Birkaç yüz kez. Ama... benim olduğunu biliyor olmalı. Benim el yazımla yazılmış sadece birkaç kelime olabilirdi ama yeterliydi. Sonra benden adresi el yazısıyla yazmamı istedi. Bilmek zorunda.

Acaba patronum Sawyer'a söyledi mi? Bu düşünce anlaşılmaz. Sawyer bana karşı çok iyiydi, benimle görüşmeden, hatta benimle *tanışmadan* Philadelphia'daki işi teklif etti. Babalarımız eskiden kardeşlik kardeşiymiş, işi öyle aldım. Yeni bir başlangıca, yeni bir şehre ihtiyacım vardı. Ve Sawyer bana bunu verdi, hem de hiç soru sormadan. O zamandan beri bana çok daha fazlasını verdi, beni bir ekibin parçası yaptı, işe yaradığımı, ihtiyaç duyulduğumu hissettirdi. Ve ben de ona borcumu bir iş görüşmesi sırasında profesyonelce davranmayarak ödedim.

Buluşma. Öğretmenine uygunsuz bir şekilde aşık olmuş bir lise öğrencisi gibi. Acaba kovulacak mıyım? Bunu hak ediyorum, diye düşünüyorum üzgün bir iç çekişle.

Bu gece Yeni Yıl Arifesi, yani patronumun Clemens Corporation çalışanları için yıllık tatil partisini düzenlediği gece. Böylece kaçınma haftam sona erdi. Aynadaki yansımama bakıp burnumu kırıstırıyorum. Saçımı toplamak imkânsız olduğu için düşük bir at kuyruğu şeklinde topladım. Saçlarım sarı. Bunu hep ironik bulmuşumdur, sarışınlar daha çok eğlenir falan. Eğlenceli bir kız olduğumu sanmıyorum.

Kulaklarıma sallantılı parti küpeleri takıyorum ve makyajıma biraz daha zaman ayırdıktan sonra topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Bu topukluları seviyorum. Uzun ve çok seksi, ama ben pek seksi bir kız değilim, bu yüzden siyah bir pantolonla giyiyorum, böylece çoğunlukla gizleniyorlar.

Yirmi dakika sonra Ritz-Carlton'dayım. Bu geceki etkinliği düzenleyen parti planlayıcısıyla görüşükten sonra etrafta dolaşıp çalışma arkadaşlarıma ve onların sevgililerine merhaba diyorum. Ya Gabe birini getirirse? Onu biriyle görürsem utancımından ölürüm. Geçen sene bir model getirmişti. Onun hakkında kötü şeyler düşünmek istiyorum ama gerçek şu ki o harikaydı ve herkes onu sevdi.

Sawyer kız arkadaşı Everly ile geliyor. Ondan gerçekten hoşlanıyorum ve Sawyer ona sıırıslıkam aşık. Bunu bana söylemedi ama ben söyleyebilirim. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. O gelmeden önce mutsuz değildi, değildi; o her zaman mutlu bir adamdı. Sadece şimdi farklı. Tanıştıktan bir hafta sonra dairesinin anahtarlarını ona vermemi istedi. Ondan önce *hiç* bir kadın için anahtar yapmamı istememişti. Everly habersizce ofise geldiğinde gözlerindeki bakışa ne demeli? Adam gidici.

"Sandra, rujumu Sawyer'ın evinde unuttum. Almak için benimle gelir misin?" Kelimeler Everly'nin ağzından 'merhaba'dan bir saniye sonra çıktı.

Everly kolunu benimkine dolayıp beni asansöre doğru sürüklerken Sawyer içki bulmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor. Sawyer'ın bu otelin bitişiğindeki konut kulesinde yaşadığını biliyorum, yani dairesi uzakta değil.

"Gabe'i gördün mü?" Everly soruyor.

"Bay Laurent?" Onu sormasına şaşırarak soruyorum. "Hayır, henüz gelmedi. Sawyer ona bir şey için mi ihtiyaç duydu?"

O cevap veremeden otelin lobisinde asansörün kapıları açılıyor ve sonra Penn'deki oda arkadaşı olduğu ortaya çıkan Chloe adında bir kıza seslenerek selam veriyor. Üçümüz birlikte Sawyer'ın dairesine gittik.

Yatak odasının kapısının eşiğinde durduğum anda orada olmamam gerektiğini anladım.

Gözlerimi yerden ayırmamaya çalışarak, "Bay Camden'ın yatak odasında bulunmamın uygun olduğunu sanmıyorum," diyorum. Patronumun yatak odasının neye benzediğini bilmeme gerek yok.

Everly banyodan, "Sakin ol, orada sadece normal seks yapıyoruz," diyor. "Seks kaseti falan da çekmiyoruz," diye ekliyor güven verici olduğunu sandığım bir ses tonuyla. Rujunu buluyor ve kapıya doğru yöneldiğimizi düşünüyorum ki Everly gömme dolabın önünde durup herkesin beklemesini söyleyerek ciyaklıyor.

"Bunu denemelisin!" diyor, siyah payetli bir mini etek tutarak.

"Um..." İtiraz etmeye başlıyorum ama çoktan eteği ellerime tutuşturmuş ve beni banyoya doğru çevirmişti. Ben de üzerinde nasıl duracağını merak ediyordum.

"Sandra, bacakların! Seninkiler gibi uzun bacaklarım olsun isterdim. O eteği giymelisin. Israr ediyorum," diyor Everly, bir dakika sonra banyodan çıktığımda.

"Sence?" Yansıma tekrar bakmak için banyoya geri dönerek soruyorum. "Senden daha uzunum. Bu üzerimde gerçekten kısa duruyor."

"Evet, biliyorum. Bir şey değil. Şimdi gömleğini çıkar."

"Pardon?"

"Sadece ceketinin altındaki gömlek. Sonra ceketini geri ." "Um, partiye gömleksiz gitmemi mi istiyorsun?"

"Yap şunu," diyor Chloe, pencerenin önünden geçerken. "Yoksa bu odadan asla çıkamayız. Güven bana."

Aralarına bakıyorum ve ciddi olduklarını fark ediyorum. İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama Chloe başını sallıyor. "Everly ile ezelden beri en iyi arkadaşım. İnan bana, o istediğini elde edene kadar bu daireden çıkmayacağız."

Bu yüzden çok kısa bir etek ve blazer ceketten başka bir şey giymiyorum. Everly saçımı da seksileştiriyor.

"Sana tuzak kuruyor, bunu biliyorsun, değil mi?" Chloe soruyor.

Everly başını sallayarak, "Kimseye tuzak kurmuyorum," diye hemen inkar ediyor. "Kurmuyorum. Ben sadece fırsatlar yaratıyorum."

Chloe geri dönüp bana adının ne olduğunu sormadan önce fırsat yaratmanın ne anlama geldiği konusunda tartışıyorlar.

Partiye geri dönerken Everly benim yerime "Adı Gabe," diye cevap veriyor. "Patronu değil, çünkü ben onun patronuyla çıkıyorum ve bu çok garip olurdu, ama Clemens Corporation'da başkan yardımcısı, bu da onu biraz yaramaz yapıyor, sence de öyle değil mi?" Bu ihtimalden memnun görünüyor. "Sandra onunla masasında çok pis şeyler yapmak istiyor."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki? Bizi bir kez birlikte gördün." Kıpırmızı olduğumdan eminim. Eğer bu Everly için apaçıksa -ki o aptal seks testinden haberi bile yok- başkaları için de apaçık olmalı.

"Gözlemciyimdir." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

Bu büyük bir olay. Gabe'e de bu kadar belli ediyor muyum? Yani, onunla seks yapmak istediğime dair notlar bırakmadığım zaman. Bu oldukça açıktı. Ama geri kalan zamanlarda?

"Ben onun tipi değilim," diyorum.

"Bunu göreceğiz," diye cevap veriyor Everly, kendinden emin bir şekilde. Onu gördüğümde otelin lobisine daha yeni adım atmıştık. Tanrım, çok iyi görünüyor. Lobinin karşısında, ikinci kattaki parti alanına giden asansörü bekliyor, bakışları asansör kapılarının üzerindeki ekranda.

Ona bakma fırsatını değerlendirdim. Şimdiye kadar gördüğüm en çekici adam. Yanında kendimi küçücük hissetmemi sağlayacak kadar uzun, ki beş sekiz yaşındayken bu hiç de kolay değil. Benden en az yarım adım uzun olduğunu tahmin ediyorum. Bu gece takım elbise giymiş, siyah. İşe her gün takım elbiseyle gitmiyor; kot pantolonla da sık sık geliyor ama yine de ne giyerse giysin otoritesini korumayı başarıyor. Ve gözlükler. Beni öldürüyorlar. İnek işi olması gereken kalın çerçeveli gözlükler ona hiç yakışmıyor.

Everly de onu fark edince bakışlarım yarıda kesiliyor ve onun adını söyleyip el sallamaya başlıyor.

OceanofPDF.com

Dört

Gabe

Yılbaşı gecesi en son ne zaman yalnız kaldığımı hatırlamıyorum. Muhtemelen hiç. Bu gece için seçeneklerim vardı - doğruyu söylemek gerekirse çok fazla seçenek. ilgimi çekmiyordu, düşüncelerim ilgimi çeken ya da çekmeyen utangaç bir sarışın tarafından dağıtılmıştı. Hay sikeyim. Liseden beri bir kadından bu kadar emin olmamıştım. O zaman bile işimi kolaylaştırmışlardı.

Sandra kolay biri değil. Hangi tanımla olursa olsun. Bir de Sawyer var. Ondan uzak durmam konusunda benimle dalga geçtiğini sanmıyorum. Onun fikirleri benim hayatımı belirlemiyor ama bunu ne kadar ileri götürebilirim? Çekici Bayan Adams'la kısa bir kaçamak Sawyer'ı kızdırmaya değer mi? Pek sayılmaz. Bittiğinde beni her gün işte görmeyi sorun edecek mi? Bu benim için daha önce hiç sorun olmamıştı ama kendimi Sandra'nın normal bir işyeri kaçamağı gibi olmadığını düşünürken buluyorum.

Ritz-Carlton lobisinin mermer zemininde yüksek sesle adımın söylendiğini duyduğumda düşüncelerimden sıyrılıyorum. Az önce önümde açılan asansöre bakıyorum ve arkamı dönmeden önce yüzümdeki kızgın ifadeyi siliyorum. Partinin güvenliğinden saniyeler uzaktaydım, etrafım insanlarla çevriliydi. Şimdi ise ilgilenmediğimi bildiğim halde bana bağırان kişiyle baş başa kalmış durumdayım. Ben dönerken "Yoo-hoo, Gabe," diye eklediğinde hislerim doğrulanıyor. Aman Tanrım. Yoo-hoo? Bu hatun ciddi mi?

Döndüm ve bir değil, üç kadın olduğunu gördüm. Normalde üç kişi bana ama hiç başıma gelmediğini de söyleyemem. Bana seslenen ve el sallayan kadını tanıyor muyum? Sanırım onu daha önce görmüştüm ama çıkaramıyorum. Muhtemelen reklamcılardan biridir. Tüm bu grup çok sinir bozucu. Bu kadınlardan herhangi birini tanıyor muyum? Dostça gülümsüyorum ve yanındaki iki kadına bakıyorum. Kumral, güzel bir kız

Saçları ve sarışınlığı. Hayır, çekici bir sarışın değil. Lanet olsun, bu Sandra, Sandra'nın zar zor giyinmiş hali. Lanet olsun.

Bana ulaşıyorlar ve Sandra beni diğer ikisiyle tanıştırıyor: Sawyer'ın kız arkadaşı ve kız arkadaşının arkadaşı olduğunu söylediler. Tanıştırılmayla pek ilgilenmiyorum, hele Sandra'nın giydiği etek onu daha önce gördüğüm her şeyden on beş santim daha kısayken. Üzerine bir blazer ceket giymiş, altı çıplak. Ceketin düğmeleri ilikli, ama o kadar çok teni açıkta ki, elimi içine sokup memelerini okşasam sütyen giymediğini fark edeceğimi biliyorum. Kahretsin, şimdi bu görüntü kafamda.

"Yani yalnız mı geldin?" Everly, Sandra'nın giysileri ya da giysisizliği hakkındaki düşüncelerimi yarıda keserek soruyor. Bu kız çok meraklı. Biraz da otoriter olduğunu tahmin ediyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum ve arkadaşı Chloe ile bir bakış ve omuz silkmeye aktarılan, söze dökülmemiş bir konuşma yapmasını izliyorum. Kadınlar büyüleyici yaratıklar. Ne hakkında anlaştıklarından ya da tartıştıklarından emin değilim ama gerçekten umurumda değil. Sandra'nın bacaklarının ne kadar uzun olduğunu nasıl fark etmemişim? Onları bana dolamakta ve topuklarını birbirine bağlamakta hiç zorlanmazdı.

"Tam olarak ne iş yapıyorsun?" Soruyu Everly'ye yöneltiyorum. Clemens'te çalışmadığını biliyorum, hafızam bana onu daha önce bir kez gördüğümü hatırlatıyor, Sandra'yla birlikte asansörde misafir rozeti takıyordu. Yine de biraz genç görünüyor, bu yüzden merakım arttı.

"Kim bilir," diyor ellerini havaya kaldırarak. "Mayıs'ta mezun oluyorum, henüz ne yapacağımı bilmiyorum."

Üniversite öğrencisi mi? Neredeyse sesli gülecektim. Siktiğimin Sawyer'ı. Kaç yaşında, yirmi bir mi, yirmi iki mi? Bir de bana Sandra'nın genç olduğunu mu söyledi? Kahretsin, Sandra'nın bu kızla arasında dört yıl olmalı.

Asansör ikide duruyor ve Everly bir saniye bile kaybetmeden Chloe'yi kapıp bizi ekiyor, böylece Sandra ile yalnız kalıyorum, bunu takdir ediyorum, yani Everly için bir puan.

Bir garson elinde bir tepsi şampanya kadehiyle geçiyor. İki tane aldım ve birini Sandra'ya uzattım. Teşekkür ediyor, sonra da alt dudağını dişlerinin arasına alıp emerek bardağa bakıyor. Bu utangaçlığın nereden kaynaklandığından emin değilim. Benim yüzümden mi, yoksa onun varsayılan ayarı mı? "Eteğini beğendim," diye teklif ediyorum. *Güzel, sik kafalı.*

"Oh." Gözleri benimkilere, eteğime ve geri dönüyor. "Bu benim değil. Everly değiştirtti."

Hmm. Everly o kadar da kötü değil.

"Sende işe yarıyor," diyorum ve iltifat karşısında yanakları kızarıyor. "Belki de bunu saklamalı ve bir sonraki üç aylık toplantıda takmalısın," diye takılıyorum, lanet olası bir aptal gibi çünkü gözleri açılıyor ve bakışları elindeki bardağa dönüyor.

"Merak etme, ofiste asla böyle uygunsuz bir şey giymem." Başını sallıyor, bakışlarını yere indiriyor.

Lanet olsun, bu kız. İçimde bir şeyler uyandırıyor. Omuzlarındaki utangaçlık yükünü almak istiyorum. Onu çıılçıplak soymak, kızarmayı bırakıp bana daha fazlası için yalvarana kadar ellerimi her santiminde gezdirmek istiyorum. Her yerine dokunmak, sırtını neyin kamburlaştırdığını ve ayak parmaklarını neyin kıvırdığını öğrenmek, boşaldığında neye benzediğini görmek istiyorum. Benim için.

"Sandra-" diye başlıyorum ama koluma dokunan bir elle sözüm kesiliyor.

Eileen kolunu benimkine doluyor ve Sandra sanki davetsiz misafirmiş gibi bir adım geri çekiliyor. Ben daha tek bir kelime bile edemedim Sandra yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve beni Eileen'le yalnız bırakarak uzaklaşırken el sallıyor.

"Kurtarılmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyordun," diye mırıldanıyor Eileen, beni kavrayışını bırakıyor ve sanki suç ortağıymışız gibi göz kırıyor.

"Öyle mi?" Yüz ifademin hissettiğim sıkıntıyla dolu olup olmadığını umursamadan cevap veriyorum. Eileen çok güzel, bunu hissetmesem de mantiken biliyorum. Uzun boylu ve sarışın, Sandra'ya benziyor ama daha gösterişli. Saçları, her dört haftada bir titizlikle yeniden uygulandığından emin olduğum platin çizgilerle dolu. Cildi tropik bir yerde geçirilmiş bir tatilin ipuçlarıyla bronzlaşmış ve vücudu her gün bakım yaptığı izlenimini veriyor. Makyajı uzman bir el tarafından yapılmış. Muhtemelen bu konuşma kendini bana sunacak. Yine de doğuştan sahip olduğuna emin olduğum bal sarısı saçları ve Eileen'in spor salonunda yaratabileceği her şeyden çok daha fazla ilgimi çeken yumuşak kıvrımları olan bir kız dikkatimi dağıtıyor.

Eileen'e baktığımda beni şaşırtan şey, onun bir zamanlar ilgimi çekmiş olması. Tam benim tipim; belki de sadece kötü bir gece geçiriyordumdur? Eileen sohbet ederken gözlerimi Sandra'dan ayırmıyor, Chloe denen kızla birlikte oyun odalarından birinde kayboluşunu izliyorum. Eileen onu dinleyip dinlemediğimi sorduğunda düşüncelerim yarıda kesiliyor. Dinlemiyorum.

"Özür dilerim, ne diyordun?" Ona soruyorum, nihayet dakikalar sonra ilk kez ona bakıyorum.

"Daha sonra bir şeyler içmek ister misin diye soracaktım." Sorarken elini tekrar koluma koyuyor. Kadınlar flört ederken hep bana mı dokunur? Açıkçası daha önce hiç fark etmemiştim. Sadece son zamanlarda dikkatimi çekti çünkü Sandra bana dokunmuyor.

Parti gece yarısından sonra bitiyor ve tamamen dolu bir açık bar var, bu yüzden daha sonra bir içki içmek için daveti olduğu gibi kabul edeceğim - onu eve götürmek için bir teklif. Onu utandırmayacak bir şekilde reddediyorum, sonra iznimi isteyip bara gidiyorum. Bir içkiye ihtiyacım var ve bu şampanya saçmalığı beni kesmiyor.

Daha 10 adım atamadan yolum kesiliyor. Bir dakika isteyen, sevgililerini tanıştırmak isteyen, bana erken bir 'Mutlu Yıllar' dilemek isteyen çok fazla insan var. Kendime bu partinin benimle ilgili olmadığını, çalışanlar için olduğunu, harika bir yıl daha geçirdiğimiz için bir teşekkür olduğunu hatırlatıyorum. Sawyer bu partiyi yıllardır düzenliyor. Geleneksel Noel öncesi partileriyle başladık ve bunları herkesin zaten zaman açısından stresli olduğu bir dönemde sıkıcı ve zaman alıcı bulduk. Yıllık yılbaşı partisini hızla bir yılbaşı eğlencesine dönüştürdük ve çalışanları istedikleri kişiyi getirmeye ve masrafları bize ait olmak üzere iyi vakit geçirmeye teşvik ettik. Zengin olmak güzel.

Sonunda odanın uzak tarafındaki bara ulaşıyorum, oyun alanına dönüştürülmüş iki etkinlik odasının dışında kurulmuş olan bara. Büyük ekran televizyonlar en yeni video eğlencelerine bağlanmış, partiye katılanlar çeşitli oyunlarla kapışıyorlar. Sandra birkaç dakika önce içeri girdi, yanında yine Chloe vardı. Onları takip etmeyi düşünüyorum ama vazgeçiyorum, onun yerine bir içki alıyorum. Oyun odasının curcunası içinde Sandra'nın dikkatini çekmeye çalışmayacağım. Acaba üç aylık toplantıdaki o not bir tür şaka mıydı? Ruhsatlandırma departmanından Hilary kayarak yanıma gelip bir eliyle hemen bana dokunurken, diğer eliyle de elbisesinin yakasına dokunurken, onun bir çelişkiler yumağı olduğunu düşünüyorum. Bunun ne olduğunu anlıyorum, ince bir davet. Ne zaman bu kadar bikkın oldum?

Everly bir metre öteden bana bakıyor, Sawyer'ın kolu ona sarılmış. O da Hilary'ye bakıyor ve yüzündeki kızgınlığı buradan görebiliyorum. Bunun neyle ilgili olduğundan emin değilim ama bana doğru gelirlerken uzun süre merak etmeme gerek kalmıyor.

Sawyer bana son Flyers maçını izleyip izlemediğimi sormadan önce Everly'yi Hilary ile tanıştırıyor. Everly araya girdiğinde, Schenn'in son yüzleşmesi üzerine çılgına dönmüştük.

" ne zamandır tanıyorsunuz?" diye soruyor, ses tonundaki şüpheyile benimle Sawyer'ın arasına bakarak.

"Harvard'dan beri," diye cevap veriyorum. "Ev arkadaşı," diye ekliyorum.

"Hı-hı," diye cevap verir, gözleri kısa bir an Sawyer'a kayar, sonra kocaman gülümseyerek bir yerden cep telefonunu çıkarır. "Oh!" haykırır. "Aman Tanrım!" Gözleri irileşiyor ve eli, sahte bir şokla açtığı ağzını kapatmak için havaya kalkıyor. Ciddi olamaz.

Bu küçük gösteriyi nasıl değerlendirdiğini ölçmek için Sawyer'a bakıyorum; eğlenmiş görünüyor ama şaşırmıyor. Sanırım tiyatro Everly'yle geçirdiği zamanın olağan bir parçası. Her zamanki randevularından çok daha eğlenceli, hakkını vermeliyim.

"Sandra kendini iyi hissetmiyor," diye anons ediyor. "Baş ağrısı," diye ekliyor omuzlarını silkerek ve dikkatini bana çevirmeden önce telefonuna bir göz atıyor. "Gabe, onu eve bırakabilir misin?"

Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Ben durduramadan bir sırtış beliriyor; Sawyer'ın gözleri bana dikilince elimle ağzımı kapatıp dalgın dalgın şakaklarımı ovuşturuyorum.

"Tabii, tabii," diye kabul ediyorum, yine gülümsememeye çalışarak. Everly ne kadar küçük bir entrikacı ve tamam, ondan resmen hoşlanıyorum. Eğer Everly ve Sawyer arasında bir seçim yapmam gerekirse, Everly'nin tarafındayım.

İyi geceler diliyor ve Sandra'yı almak için oyun odasına gidiyorum. Burası çok gürültülü ve Sandra'nın başının gerçekten ağrıyabileceğini düşünüyorum, ta ki onu etkinlik için odanın etrafına yerleştirilmiş kanepelerden birinde otururken görene kadar. Başını öne eğmiş, alt dudağını dişlerinin arasına almış, Chloe'nin ona söylediği bir şeyi dinliyor. Bir tahminde bulunmam gerekirse, ona moral konuşması yaptığını söyleyebilirim.

Yine kendimi bu kızı merak ederken buldum. Bir saatten kısa bir süre içinde iki seks teklifi aldım ama Sandra'nın benimle gitmesi için ikna edilmesi mi gerekiyor? Seks testi cevaplarının ona ait olduğunu biliyorum, ama belki de benim fantezi versiyonumla ilgileniyor ve gerçekliği eksik buluyor.

Ben yaklaşırken konuşmayı kesiyorlar, Chloe Sandra'nın çıplak dizini okşuyor. Tam önlerinde duruyorum, böylece Sandra bana bakmak için başını arkaya eğmek zorunda kalıyor. Kirpikleri yanaklarına çarpıyor ve göz bebekleri büyüyor. Bu kadar saçmalık yeter. Durumu yanlış yorumlamıyorum. Beni istiyor.

"Hadi gidelim," diyorum, gözlerim onunkilerde. Başını sallıyor ve ayağa kalkıyor; ona yardım etmek için elimi uzatmak, elim sırtında arabaya kadar yürümek istiyorum ama nerede olduğumuzun, etrafımızın iş arkadaşlarıyla çevrili olduğunun farkındayım. Ben de dönüp yürüyorum ve asansöre ulaşana kadar onu arkamda bırakıyorum. Çıkarken Sawyer ve Everly'nin yanından geçiyoruz, Everly kendini beğenmiş bir şekilde gülümserken Sawyer

Başını sallayıp "*Hayır. Dick*" dedi. Onu tersleyecek gibi oluyorum ama yine etrafıma dikkat ederek ikisini de görmezden gelip yürümeye devam ediyorum.

"Özür dilerim." Sandra'nın ağzından çıkan ilk sözler bunlar, dışarıda arabamı beklerken.

"Ne için?" Neden dair hiçbir fikrim olmadan soruyorum.

"Partiden erken ayrılmana neden olduğum için. Özür dilerim. Ben, Everly..." Şimdi de gevezelik ediyor.

"Sorun değil," diyorum ve bana istediğim her şeyi yaptırdığı bilinen bir gülümseme ekliyorum.

Bu kızın gerçekten hiçbir fikri yok.

O parti olmak istediğim son yerdi.

OceanofPDF.com

Beş

Sandra

Vale şık bir sedanla geliyor. İnci gibi beyaz, kışın bile tertemiz. Kendimi Gabe'in arabayı her gün yıkatıp yıkatmadığını ya da sihirli bir şekilde bu kadar temiz kalıp kalmadığını merak ederken buluyorum. Gabe benim için yolcu kapısını açıyor ve ben içeri kayıyorum, kısa eteğin otururken daha da kısaldığını hemen fark ediyorum. Gabe arabanın etrafında dönüp direksiyonun arkasına geçerken eteğimi aşağı doğru çekiyorum ve dizlerimi birbirine kenetliyorum.

Sanırım çıplak bacaklarıma bakıyor. Sessiz, başını bana doğru eğmiş. Koltukta biraz kıpırdanıyorum ve avuçlarımı açıkta kalan kalçalarımın sürtüyorum.

"Soğuk mu?" diye soruyor.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum ama tabii bunu söylerken biraz titriyorum. Paltomu daha sıkı çekmek için ellerimi hareket ettiriyorum, bu da bacaklarımı tekrar açıkta bırakıyor, bu yüzden onları kucağıma bırakıyorum ve eteğimin kenarıyla oynuyorum.

"Koltuk ısıtıcı var," diyor gülerek bir düğmeye basarak. Üşümediğim yalanıma mı gülüyor yoksa eteğimin uzunluğundan duyduğum bariz rahatsızlığa mı gülüyor emin değilim. Sonra arabayı hareket ettiriyor ve ben daha fazla düşünmeden adresimi soruyor.

Adresimi verdikten sonra ona "Özür dilerim," dedim. "Yolun biraz dışında olduğunu biliyorum." Otelden yaklaşık yedi mil uzakta yaşıyorum, uzak değil ama yakın da değil. Philadelphia'da yaşadığım bölge daha çok yerleşim yeri, daha az şehir merkezinde yüksek katlı. Center City kadar popüler değil ama park yeri de ve kendimi güvende hissediyordum. İki yıl önce Delaware'den taşındığımda benim için iyi bir geçiş oldu ve burayı sevdiğim için kira kontratımı yeniledim.

"Sorun değil," diyor ve arabayı trafiğe çekiyor. John F Kennedy Bulvarı'na sola dönmek için beklerken sinyal sesleri dışında araba sessiz.

Sessizlik beni çıldırtıyor ve neredeyse onun güzel koktuğunu ağızımdan kaçıracağım ama kendimi utandırmadan önce dizginliyorum. Onun yerine "Araban güzel kokuyor," diye geveliyorum. Vay canına, konuşma becerilerim mükemmel. "Yani, araban güzel. Neymiş o?" Aceleyle sordum.

"Bu bir Tesla," diye yanıtıyor, bana doğru hızlı bir bakış atarak.

"Güzelmiş."

"Teşekkürler."

Bu iyi gidiyor. Bacaklarımı alışkanlıktan dolayı çapraz yapıyorum ve eteğim neredeyse kasıklarımın kadar yükseliyor. Ben aceleyle bacak bacak üstüne atıp eteğimi tekrar yerine çekerken Gabe boğazını temizliyor, karanlık arabada yanaklarımın kızardığını görmediğine seviniyor. Lanet olsun, kendimi ona attığımı düşünüyor olmalı. Sanki öyle bir şey yapacaktım gibi. Hayır. Bir erkek benimle ilgileniyorsa, bunu bana belli eder.

Ve Gabe Laurent asla benimle ilgilenmeyecek, gerçekten. Muhtemelen hiç. Benden neredeyse on yaş büyük. Neredeyse patronum sayılır. En azından yeterince yakın. Muhteşem biri. İdeal güzellikte. Ve bir modelden yeni ayrıldı. İç çekiyorum. Gabe aptal bir fantezi, başka bir şey değil.

"Her şey yolunda mı?" Gabe soruyor, muhtemelen iç çekişime cevap veriyor. "Baş ağrın nasıl?"

Ah, doğru ya. Başım ağrıyor. *Teşekkürler, Everly.* "Sorun değil, teşekkür ederim." Bekle, az önce başımın ağrımadığını mı itiraf ettim? "Yani, hâlâ orada, belli ki. Aspirin almadığın sürece baş ağrısı öylece yok olmaz. Ki ben aldım. Yani, bilirsin, yakında geçecektir." *Aman Tanrım, konuşmayı kes!* Ben de öyle yaptım ve araba tekrar sessizliğe gömüldü.

"Noel'in güzel geçti mi?" Bir süre sonra, bu araba yolculuğunun garipliğini yatıştırmaya çalışarak soruyorum. Omuz silkiyor ve sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum. Bu beni . Noel'i kiminle ya da nerede geçirdiğini bile bilmiyorum. Ohio'lu olduğunu biliyorum - bir yıl önce bir kez bahsetmişti ve ben de hafızama kazıyıttım. Sawyer gibi o da Harvard'a gitmiş, mezun olduktan sonra Sawyer'ın şirketi yönetmesine yardım etmek için Philadelphia'ya taşınmış. Ama bunun ötesinde pek bir şey bilmiyorum; Ohio'da hala ne kadar akrabası var bilmiyorum, eğer varsa.

"Birkaç günlüğüne ailemi ziyaret ettim. Eve gitmek her zaman güzeldir."

"Ohio'da mı?" diye sordum ve hemen geri almak istedim. Ohio'lu olduğunu bilmemeliydim, sadece bir kez bahsetmişti ve benimle konuşmuyordu bile. Kulak misafiri oldum. Resmen acınacak haldeyim.

Ama sapık sorumu fark etmemiş gibi görünüyor çünkü hayır diye cevap veriyor, ailesi birkaç yıl önce Savannah'da emekli olmuş ve o da aşığını inmiş.

onları ziyaret etmek için.

"Peki ya sen? Ailenle iyi bir tatil geçirdin mi?" "Evet, teşekkür ederim."

"Buralı mı?" diye soruyor, çünkü biliyorsunuz, beni takip etmiyor, bu yüzden bu bilgiyi saklamıyor.

"Delaware'denim. Newark bölgesi," diye cevap veriyorum, Philadelphia'ya yaklaşık bir saat uzaklıktaki bir şehrin adını söylüyorum, telefonum çalıyor ve kesinti için minnettar bir şekilde debriyajımı açmak için çabalıyorum. Everly arıyor.

Daha eve

gelmedin

mi? Hayır.

Nasıl gidiyor?

Garip.

*Gerçekten
mi?*

Korkunç.

Ama eve varmak üzeresin?

Muhtemelen beş dakika.

"Her şey yolunda mı?" Telefonu çantama geri koyarken Gabe soruyor.

"Evet, tamam. Teşekkür . Benim sıram , Cumhurbaşkanlığı'ndan sola dönün."

Başını sallıyor ama bir şey söylemiyor.

"Koltuk ısıtıcı güzelmiş," diyorum. Çenemi kapatmam lazım. Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni.

Bir ışıkta duruyoruz ve ısıtılmalı deri araba koltuğundaki çıplak bacaklarıma bakıp sırtıyor. "Sanırım öyle," diyor.

Işık değişiyor ve onu daireme yönlendiriyorum. Arabayı binamın önündeki boşluğa çekti ve park etti.

"Tekrar teşekkürler, teşekkürler. için." *Güzel gevezelik Sandra.*

"Tamam, teşekkürler!" Ekliyorum ve arabanın kapısını açıp arkasından çarparak kapatıyorum.

Ben. Arabanın önüne geldiğimde ikinci bir kapı sesi duyuyorum ve Gabe'in de arabanın önüne doğru ilerlediğini görüyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Sizi kapınıza kadar geçireyim," diyor gülümseyerek. "Geç oldu ve karanlık," diye ekliyor etrafına bakarak.

Tabii ki. Elbette bunu yapardı. Başımı sallıyorum ve yürümeye başlıyorum, ayak sesleri arkamda sağlam ve güven verici. Soğuk hava nedeniyle kaldırımlar tuzlanmış ve ben yürürken topuklarım granüllerin üzerinde çıtırdıyor. Çıplak bacaklarım donuyor ve evden çıkarken giydiğim pantolonu gerçekten özleyorum. Kapıma ulaşıyorum ve anahtarımı çıkarıyorum.

"Bu benim," diyorum anahtarı kilide sokarak. Dönüyorum ve onu orada, elleri ceketinin cebinde, sessiz bir şekilde dururken buluyorum. Başka ne söylemem gerekiyordu ki? Bir kaşını kaldırıyor, gözlükleri takılıyken daha da sevimli ama hiçbir şey söylemiyor. Sanki bir milyon yıllık garip bir sessizlik geçiyor. Neyi ? Ona teşekkür etmeliyim. "Benimle kapıya kadar yürüdüğün için teşekkür ederim," diyorum arkamdan bakarak. "Tamam, teşekkürler. İyi geceler," diye ekliyorum, sonra içeri girip kapıyı kapatıyorum.

Ben bir aptalım. Hayatımın en utanç verici on dakikasıydı.

Kapalı kapıya doğru yığıldım ve başımı ellerimin arasına aldım. Ne olacağını sanmıştım ki? Kendini içeri davet edeceğini mi? Beni öpeceğini mi? Beni kanepeye yatırıp o aptal sınavı okumuş ve aynı şeyleri hissediyormuş gibi sikeceğini mi?

Mümkün değil, aptal. İçimi çekip kapıyı itiyorum, mutfağa doğru yürürken ceketimi koridordaki dolaba asıyorum. İyi ki bu hafta markete gittiğimde dondurma stoklamışım. Sanırım bir bardak Rocky Road var. Ve çilekli. İkisi de olabilir, diye düşünüyorum meydan okurcasına topuklu ayakkabılarımdan çıkıp dondurucunun önüne geldiğimde. Kapım çalındığında elim çilek kutusunun üzerindeydi.

Dondurmayı bırakıp çıplak ayaklarımla kapıya doğru yürüyorum. *Gerçekten biri kapımı mı çaldı, yoksa ben mi bir şeyler duyuyorum?* Gözetleme deliğinden bakarken merak .

Çılgınca değil. Gabe hala kapımın önünde duruyor.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Aman Tanrım. Gabe Laurent kapımın eşiğinde duruyor. Çünkü ben kapıyı kapattıktan sonra gitmedi. Bunun tek bir anlamı olabilir, bunu ben bile biliyorum.

Kapıyı açıyorum. Tek koluyla kapının pervazına ve ben ona bakarken sessizdi, eskisinden birkaç santim daha uzundu.

Şimdi topuklarını çıkar. Sonra öne doğru bir adım atıyor ve kapıyı tekmeleyerek kapatırken beni kendine çekiyor. Tek kelime etmiyor, onun yerine kabaca enseme kavıyor ve dudaklarımla buluşmak için başını eğiyor. Peki ya dudakları? Şimdiye kadar hayal ettiğim her şeyi hissettiriyorlar. Yumuşak ama agresif. Emredici. Kapının kilidi tıkırdıyor ve diğer eli kalçama inerek beni geriye, odanın içine doğru yönlendiriyor.

"Soyun," diyerek benden uzaklaşıyor. Hâlâ öne doğru eğilmiş durumdayım, zihnim dudaklarının gitmiş olduğu gerçeğini yakalamaya çalışıyor.

"Ne?"

"Kıyafetlerini çıkar," diye talimat veriyor, kışlık paltosunu omuz silkerek çıkarıyor. Kabanı koltuğumun arkasına fırlatırken gözlerini benden ayırmıyor.

Tereddüt ediyorum, kıyafetime bakıyorum. Giydiklerimle tamamen çıplaklık arasında pek bir fark yok; üzerimdeki tek iç çamaşırı bir çift siyah külot. Everly bana bu parti makyajını yaptığında sütyenim de gömleğim ve pantolonumla birlikte atılmıştı.

"Gitmemi ister misin Sandra?"

Ceketimin düğmesine parmak basıyorum. Öyle mi yapıyorum? "Bir içki ya da başka bir şey ister misin?" Cevap vermek yerine soruyorum, ondan mutfığa doğru bakıyorum. Gabe'e ikram edebileceğim bir şey var mı? Açık bir şişe şarap ya da diyet soda. İkisini de istemesi pek olası değil.

"Hayır." Başını sallıyor, kravatını gevşetirken yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Hayır, bir içkiyle ilgilenmiyorum."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Bu gerçek. Gerçekleşiyor. Gabe beni istiyor.

Bu benim hayal gücümün bir ürünü değil. *Bunu kabullenme zamanı, Sandra.*

Blazer ceketin düğmelerini açıp omuzlarımdan sıyrıyorum ve Gabe'in tepkisini izlemek için gözlerimi yukarı kaldırırken arkamda yere düşmesine izin veriyorum. Başparmağı ve işaret parmağıyla alt dudağını ovuşturuyor ve bana devam etmem için sessiz bir talimat olan hafifçe başını sallıyor. Nefesimi tutup başparmağımı eteğime geçiriyorum, sonra onu da üzerinden kaydırarak blazer ceketimle birlikte yere atıyorum. Külotum dışında çıplak kalıyorum.

"Durma," diyor, birkaç adım önümde, gözleri gözlerime kilitlenmiş. Hâlâ tamamen giyinik ve bu beni mümkün olan en iyi şekilde kirli hissettiriyor.

Alt dudağımı ısırıyorum ve iki başparmağımı külotuma sokuyorum. Süslü değiller - siyah pamuklu ve dantelli bir bel bandı - ama onları ikinci kez tahmin etmeyeceğim çünkü umursadığını sanmıyorum; sadece onları çıkarmak istiyor. I

Onları iki elimle uyluğumun ortasına kadar kaydırıyorum, sonra bir elimle bırakıyorum ve tek elimle parmak uçlarımdan sarkana kadar her seferinde bir bacağımdan . Onları bırakıyorum ve hem sinirlerimden hem de dairemdeki sıcaklıktan dolayı içimden geçmek isteyen ürpertiye bastırmaya çalışıyorum.

Bana doğru sinsice yaklaşıyor. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok. Sadece birkaç adım ama acele etmiyor. Bana ulaşıyor ve saçlarımı omzumun üzerinden tarıyor, sonra yaklaşıp kulak mememi dişlerinin arasına alıyor. Elini belime indiriyor, parmak uçları kıcımların üst kabarıklığı üzerinde geziniyor. Bu beni anında ıslatıyor, bu çok saçma ama yine de doğru. Hiç bu kadar çabuk boşalmaya hazır olmamıştım. Meme uçlarım sertleşti ve takım elbise ceketinin kumaşına bastırdı. Bunun ofiste giydiği bir ceket olmamasına seviniyorum, yoksa işi bırakmak zorunda kalırdım, Salı günü bunu görmek bile masamda salyalarımın akmasına neden olurdu.

Dudaklarını çeneme götürmeden önce kulağıma, "Bana ne istediğini söyle, bunu gerçekleştirebilirim," diyor.

"Hepsini istiyorum," diye cevap veriyorum, cesur hissederek. Ve dürüst olalım. Gabe Laurent benim dairemde mi? Bu bir daha asla gerçekleşmeyebilir. Bana göstereceği her şeyi deneyimlemek istiyorum.

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Ne istediğine dikkat et Sandra," diye karşılık veriyor, sonra sırtımdaki elini daha aşağı kaydırıyor, işaret parmağını yanaklarımın arasından gidebildiği kadar kaydırıyor, sonra ileri geri kaydırıyor, eli başparmağıyla sabitleniyor ve diğer parmakları etime giriyor.

Cesur dokunuşuna şaşırarak bir parça irkiliyorum ama sonra rahatlıyorum ve ellerimi göğsüne götürüp avuçlarımı ceketinin kumaşı üzerinde kaydırıyorum. Ellerimin altındaki hissi seviyorum - yumuşak ama keskin ve kumaşın katmanları arasından onun gücünü hissedebiliyorum. "İstediğin her şeyi istiyorum," diye cevap veriyorum ve kendimi daha da yakınlaştırıyorum.

İki elini de kalçalarımın altına koyuyor ve bacaklarımı beline dolayınca kadar kaldırıyor, hayatımda ilk kez bacaklarımın uzunluğuna şükrediyorum. Kendimi ona doğru çekiyorum ve sonra donup kalıyorum.

"Sorun nedir?" diye soruyor, boynuma gösterdiği ilgiye ara vererek.

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyorum, kendimi sabit tutarak. Bu hiç kolay değil.

Diğer eliyle çenemi kavrayıp kendisine doğru çevirirken kıcımlarım sertçe çimdikliyor. Çimdik acıtıyor ve beni daha da ıslatıyor. Kendimi onun kollarında sertçe tutuyorum, üzerime bulaşmasını önlemek için doğru şekilde dengede durmaya çalışıyorum.

"Sorun nedir?" diye tekrar soruyor, ses tonu inatçı.

"Ceketini ıslatmak istemiyorum," diyorum gözlerimi onunkilerden .

Bir an duraksıyor, ne demek istediğimi anlıyor. Konuşmadan önce göz ucuyla dudaklarının eğlenerek yukarı kalktığını görüyorum. "Utaniyor musun?"

Omuz silkiyorum.

" tatlısın Sandra." Öyle miyim?

Sonra kolunu sırtıma koyuyor, elini enseme koyuyor ve ceketini umursamadığına dair hiçbir şüphe bırakmadan beni kendisine sabitliyor. Dudakları tekrar dudaklarımı kapladığında gülümsemesini hala hissedebiliyorum, bu yüzden kuru temizlemeyi unutuyorum ve ayak bileklerimi arkasından sıkıyorum, utanmadan kendimi ona doğru hareket ettiriyorum. Şimdi yürüyor ve sadece adımlarının hareketi bile ona karşı fazladan bir sıçrama yapmamı sağlıyor ki yatağıma doğru yürüyüşüm biraz daha uzun sürseydi muhtemelen kendimi kurtarmak için bunu kullanabilirdim.

Yatak odamı buluyor - dairemdeki iki açık kapıdan biri, diğeri banyo - ve ben kendimi ondan kurtarana kadar yatağın üzerine eğiliyor. Ortaya doğru kayıyorum ve ayak bileklerimi çapraz yapıyorum, bunun bana en azından bir parça alçakgönüllülük sağladığını hissediyorum. Ceketini silkerek dönmesini izliyorum. Küçük odamda ceketini koyacak bir yer aradığını düşünüyorum; bir kanca ya da sandalye, ki bu sınırlı alanda ikisi de yok. Elektrik düğmesini arıyor, düğmeye odaklanıp açtığında fark ediyorum.

Onunla tepedeki ışık arasında gidip geliyorum. Açık kalmasını istiyor muyum? Bir yandan ben onu görüyorum, diğer yandan o beni görüyor. Tereddüt ettiğimi hissetmiş olmalı ki, ışığı biraz kısmak için kısma düğmesini kullanıyor - Tanrı'ya şükür bir tane var.

"Seni sinirlendiriyor muyum Sandra?" diye soruyor kapı aralığından, konuşurken kravatını gevşetiyor.

", " diye itiraf ediyorum, "ama iyi anlamda."

"İyi anlamda mı?"

"Heyecan verici bir yol," diye öneriyorum.

Gömleğinin düğmelerini açıyor. "Cinsel anlamda mı?"

Başımı sallıyorum. "Ne yaptığını bildiğinden eminim."

"Ne yaptığını biliyor musun?" diye soruyor, kaşları kalkık. "Muhtemelen senin kadar değil," diye itiraf ediyorum, sonra duraklıyorum. Bu kulağa biraz

Biraz yargılayıcı, sanırım, kaşlarımı çatıyorum, ama o gülüyor.

"Muhtemelen hayır," diye kabul ediyor ve pantolonunun fermuarını açıyor. Pantolon kalçalarından düşüyor ve ona bakarken dilimde tükürük birikiyor. Vücudu tam da giysilerinin altında saklandığını hayal ettiğim gibi - mükemmel bir şekilde tanımlanmış, geniş göğüslü, kaslı kollar. Ellerini boxer'ının bel bandına götürürken ön kolundaki damar dikkatimi çekiyor. İnce kalçalar ve OMG, erkeklerin sahip olduğu o damar şeyi. Bütün erkeklerde değil. Birlikte olduğum hiçbir erkekte yok. Ama Gabe'de var, dümdüz bir karın ve şu anda kalçalarından aşağı kaymakta olan boxer'ının içine doğru uzanan bir tutam saç.

OceanofPDF.com

Altı

Gabe

Pantolonumu indirip kendimi avuçluyorum, gözlerim Sandra'da. Bakmıyormuş gibi yapmıyor. Bu hoşuma gitti. Utangaç bakışları ve kızaran yanaklarıyla beklediğimden daha cesur. Beni içine çekerken gözbebekleri genişliyor ve dilinin ucu dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. Bakışlarımı onun üzerinde tutuyorum, gözleri benimkini bulmak için gövdemi takip etmeden önce sikimi yavaşça incelemesini izliyorum. Kızarıyor ve bakışlarını kaçırıyor. Ben gülüyorum.

"İstediğin kadar bak. Ben beğendim."

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor, alt dudağı dişlerinin arasında, sonra ben arayı kapatırken nefes alış verişini artırıyor. Bacakları hâlâ ayak bileklerinden ağırbaşlı bir şekilde çapraz. Onları çözüyorum ve onu yatağın kenarına sürüklerken avuçlarımı her birinin etrafına sarıyorum.

"Prezervatif mi?" diye sordum. Bu çok saçma bir hareket, çünkü cüzdanımda birkaç tane var ve sadece kızardığını görebilmek için soruyorum. Ya tahminimi doğrulayıp elinde hiç olmadığını söyleyecek ya da başucundaki çekmeceyi açacak ve ben de ne olduğuna bakacağım.

Beni hayal kırıklığına uğratmıyor, başını hafifçe sallarken yanaklarına renk geliyor.

"Bende hiç yok," diyor, ereksiyonuma pişmanlık dolu bir bakışla bakarak. "Yaklaşık bir mil ötede bir CVS var," diyor usulca. "Çok yakın," diye ekliyor sesinde bir şüpheyile, sanki onu becermek yerine eve gitmeyi seçme şansım varmış gibi. Bu kız.

"Cüzdanımda biraz var," diyorum ve o da rahatlamış bir şekilde gülümsüyor. Arkası yatağın kenarına doğru çekiliyken dizlerini büküyorum ve bacaklarının arasına girmeden önce bacaklarını açıyorum. İnliyor ve sırtını kavislendiriyor, yumrukları kalçalarının her iki yanındaki yatak örtüsünü kavırıyor. Ona bakmak için zaman ayırıyorum: kızarmış yüzü, göğüsleri, karnının küçük kıvrımı ve son olarak daha aşağısı. Küçük bir saç üçgeni var ve aletimin zonklamasına neden oluyor.

Fazla bir şey değil, bir iniş şeridinden çok daha fazla değil ve sarı saçlarından bir ton daha koyu, ama bakmadan duramıyorum. Elimi üst kısmına götürüyorum ve parmağımın ucuyla üçgenin etrafını çiziyorum, iş yerinde ağırbaşlı kıyafetlerinin altında sakladığı şeyin bu olduğunu bilmenin beni çıldırtacağını biliyorum; onu ofiste her gördüğümde bunun anısı beynime kazınacak.

Yumruklarıyla yatak örtüsünü tekrar sıkıyor ve boğazının arkasından belli belirsiz bir ses çıkarıyor, sonra başını yana çeviriyor. İşte yine benim utangaç kızım.

Gözlüklerimi komodinin üzerine fırlatıyorum ve dudaklarımın arasında bir meme ucunu emmek için eğiliyorum, bunu yaparken sikim karnının yumuşak tenine dayanıyor. Dilimi göğsünün alt tarafında gezdiriyorum, sonra meme ucunu ısıriyorum ve o inliyor, sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. Elleri yataktan omuzlarıma doğru hareket ediyor, dokunuşu önce çekingen, ben ağzımla dönüşümlü olarak bir göğsünü sonra diğerini avuçladıkça giderek kendinden eminleşiyor. Göğüsleri mükemmel, iri ellerimde sadece birazcık küçük ve bunu sevdiğimi fark ediyorum

-Dudaklarım ve parmaklarım arasında yuvarladığım meme uçlarının ağırlığı ve verdiği his ideal. Ellerinden biri omzumdan aşağı kayıyor, ağzımı tekrar onunkine doğru çekerken avuç içi göğsüme dayanıyor, ben de elimi onunkinin üstüne koyup aşağı indiriyorum, parmaklarını uzunluğumun etrafına sarıyor, başparmağını bekleyen pre-cum'a doğru hareket ettiriyorum. Nefesini içine çekiyor ve başparmağının pedini üzerime sürüyor ve ellerinin üzerimde olması harika hissettiriyor. İzleyebilmek için başımı yeterince eğiyorum. Tırnakları koyu lacivert ya da mora boyanmış -bilmiyorum ya da umursamıyorum- ama başparmağı sikimin üzerinde gezinirken mükemmel bir şekilde ortaya çıkıyor ve bu çok hoşuma gidiyor. Eliyle beni yumuşak bir şekilde sarsıyor, kadınların yapmaya meyilli olduğu gibi, asla kendi tutuşlarıyla benimkiyle olduğum kadar agresif değiller.

"Daha sert," diyorum ve gözleri şaşkınlıkla açılarak bana bakıyor. Bakışlarını tutarken tutuşu sıkılaşıyor ve bir parmağımı içine sokarken alnımı onunkine doğru eğiyorum. Beklediğimden daha ıslaktı ve anında parmağımın etrafını sıkarak sikimin zıplamasına neden oldu.

Parmağımı yarıya kadar dışarı kaydırıp iki parmağımı tekrar içeri sokuyorum. Göz kapakları düşüyor ve nefes alış verişleri artıyor. Önümüzdeki bir iki dakika içinde boşalmasını sağlayabileceğimi biliyorum ama birden aşırı duyuşal yüklenme yaşıyorum. Sandra aşırı yüklendi. Kızarmış yanakları, gözleri, ağzından çıkan küçük nefesler. Bu çok fazla. Çok fazla. O boşalırken yüzüne bakarsam, bir sonraki bildiğim şey kahvaltıya kalacağım. Olmayacak.

Parmaklarımı içinden çekiyorum ve tepki vermesine fırsat vermeden onu yüzüstü çeviriyorum - kıcı yatağın ucunda, bacakları sarkıyor.

Parmaklarımı emmeden önce "Kenarda diz çök," diye talimat verdim. Başka bir hata daha. Şimdi tadının nasıl olduğunu ve çıplak nasıl görüldüğünü hatırlıyor olacağım. Önce bir bacağını, sonra da diğerini önümdeki yatağa uzanıyor, boyu mükemmel. Bir an pişmanlık duyuyorum -onu becerirken göğüslerinin zıplamasını izlemek istiyordum- ama bu manzara da güzel.

Pantolonuma uzanıp bir prezervatif aldım ve üzerime geçirdim. Onu ters çevirmeden önce bunu yapmasını sağlamalıydım; bunu beceremeyişini izlemek hoşuma giderdi, çünkü en azından biraz becerememesine imkân yoktu.

Eğilip sırtının küçük kısmını öpüyorum ve o da başını çeviriyor, sarı saçları bir omzuna düşüyor. Bana gülümsüyor, yanakları kızarıyor, geri dönüp dirseklerinin üzerine düşmeden önce, poposu hareketle bana doğru geri itiliyor. Kendimi avuçluyorum ve sikimin ucunu kıvrımlarının arasından geçirip içine sokuyorum. Hevesle geri itiyor -bu hoşuma gidiyor- ama bir hamlede içine girmekten kaçınıyorum çünkü sikimi ayırma hissi sarhoş edici ve kaymanın her santimetresinin tadını çıkarmak istiyorum. Sıcak, ıslak ve sıkı. Kendimi onun içinde yarı yarıya izliyorum ve kıcını birazcık kıpırdattığında, beni daha derine batmaya teşvik etmeye çalıştığında, neredeyse kendimi kaybediyorum ve ona istediğini veriyorum. Beni yanlış anlamayın, onun canına okuyacağım ama lanet olası bir ergen değilim, bu yüzden acele etmeyeceğim.

Bir santim dışarı kayıyorum ve sonra iki santim geri giriyorum, ellerimi kalçalarına yerleştirirken vücuduna yavaşça inmeye devam ediyorum. Ellerimin altındaki hissini seviyorum; yumuşak ve hafif tarçın kokuyor. Kıvrımlı poposu çok daha küçük bir bele dönüşüyor ve ellerimle onu takip ediyorum, aşağı inip göğüslerini avuçlamadan önce ince yanlarında gezdiriyorum.

Nefes nefese kalıyor ve boyumu hafifletmek için bir parça öne doğru sallanıyor. "Çok güzelsin," diyorum ağzımdan çıktığını fark etmeden önce. Ne diyorum lan ben? O cevap vermeden önce göğüslerini bırakıyorum ve omuzlarını kavriyorum. Sonra geri çekilip içine öyle sert giriyorum ki, omuzlarını tutmasam yüzüstü yatağa düşecek. O çok güzel, ama bu öyle bir şey değil. Onunla sevişmiyorum, onu beceriyorum.

Ondan sonrası tenin tene çarpma sesinden ve ben içine girerken ağzından çıkan küçük inleme ve iç çekmelerden başka bir şey değil. Ağzından birkaç "Aman Tanrım, Gabe" sesi geliyor ve

Geldiğinde amı beni o kadar sıkı kavırıyor ki aletimin morarmasının mümkün olup olmadığını merak ediyorum. Buna değer. Kendim boşalmadan önce bir dakika daha itiyorum. Sandra dirseklerinin onu desteklemesinden çoktan vazgeçmiş ve önümdeki yatağa yayılmış durumda. Ben içinden çıktıktan sonra yüzünü çevirip bana bakıyor, yüzünde doygun, mutlu ve biraz da harikulade bir ifade var.

Ve birini becerdikten sonra kalmaya hiç bu kadar meraklı olmamıştım.
Ben gidiyorum.

OceanofPDF.com

Yedi

Gabe

Yılbaşından sonraki Pazartesi ve ben işe geri döndüm. Yılbaşı gecesinden bu yana dört gün geçti. Sandra'yı görmeyeli dört gün oldu. Ayrılmak için pantolonumu çektiğimde incinmiş görünmediği gerçeğini için dört gün. Sadece yatağındaki yorganın altına girdi ve "Beni eve bıraktığın için teşekkürler." dedi.

Bu da ne demek şimdi? Onu eve bıraktığın için teşekkürler mi? Rastgele seks yapmadığını biliyorum, mümkün değil - çok gergindi, yanında prezervatif yoktu. İçeri gelmemi bile istemedi, Tanrı aşkına. Kapıyı yüzüme kapattıktan sonra kendimi içeri davet etmek zorunda kaldım. Yani hayır, erkekleri baştan çıkarmak ya da sıradan ilişkiler yaşamak Sandra'nın düzenli olarak yaptığı bir şey değil. Bu yüzden, giden ben olsam da, sıradan vedalaşma canımı yaktı. Geceyi geçirmek gibi bir niyeti olmayan ben olsam da.

İşe birlikte geldiğim kâğıt kahve fincanını masamın yanındaki çöpe atıp ayağa kalkıyorum. Sawyer'ın ofisine doğru yürüyorum ve Sawyer'ın ofisinin dışında bulunan masasının önünden geçerken Sandra'nın henüz gelmediğini fark ediyorum. Yine de kapıyı kapatıyorum, tık sesi Sawyer'ın masasındaki monitörden başını kaldırmasına neden oluyor.

"Hey," diyor selamlarken.

"Hey," diye karşılık veriyorum, ofisinin uzak duvarındaki küçük gömme mutfak alanında bulunan mini buzdolabından bir şişe su almak için yanına gidiyorum.

"Geçen geceki partiye geri dönmedin," diyor Sawyer, sandalyesinde arkasına yaslanmış, gözlerini benimkilere dikmiş bir halde.

"Evet, hiç de bile," diye yanıtlıyorum. "Sandra'yla biraz zaman geçirdim," diye ekliyorum bana öylece bakınca.

"Tanrım, Gabe. Sana onun öyle bir kız olmadığını söylemiştim." Bana iç geçiriyor, gerçekten iç geçiriyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

"Bu nasıl bir kız Sawyer?" Sinirlenerek sordum.

"Geçici. O geçici bir kız değil."

"Siktir git, Sawyer. O yetişkin bir kadın. Ayrıca, bunu yapmamı sen söyledin."

"Hayır." Kafasını sallıyor, bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Hayır, 'devam et'in tam tersini söyledim. Sanırım 'ondan uzak dur' ve 'çalışan' gibi kelimeler kullandım."

"O senin çalışanın, benim değil" diye itiraz ediyorum.

"Bu şirketin yüzde otuz beşine sahiptin, salak, bu onu senin de çalışanın yapar."

Omuz silkiyorum. "O zaman neden bana mesaj attın?" Cebimden telefonumu çıkarıp ona doğru sallayarak soruyorum.

"Sana ne zaman mesaj attım?"

"Yeni Yıl Arifesi," diye cevap veriyorum, ses tonumdan onun bir aptal olduğu imasını çıkarma zahmetine girmeden. Sawyer telefonunu eline aldığı anda ikimiz de duraksıyoruz, kaşlarımız çatılıyor ve ben de kendi telefonumu karıştırıyorum. Sandra'yı bıraktıktan kısa bir süre sonra gönderdiği mesajı buluyorum. Beni içeri davet etmediğine şaşırılmış bir halde hâlâ dairesinin önündeki sahanlıkta oturuyordum ki telefonum gelen bir mesajla ilgili uyarı verdi. Mesajı bulup deli olmadığımı ve Sawyer'dan geldiğini doğruladıktan sonra yüksek sesle okudum. "'Seni tembel herif, seni içeri davet etmeyecek. Erkek ol ve kendin davet et. Sonra da pantolonunu çıkar. Pazartesi görüşürüz.'"

Konuşmamı bitirdiğimde Sawyer'a baktığımda yüzünde kocaman aptal bir sırıtişla başını salladığını görüyorum. "Tanrım, o kız. O mesaj Everly'den gelmişti. Telefonumu nasıl ele geçirdiğini bile bilmiyorum." Yine de hala gülümsüyor.

"Ahh." Anlamak için başımı salladım. "Everly'den bahsetmişken, o da bir şeydir. Biraz genç," diye ekliyorum, Sandra için çok yaşlı olduğumu ima ettiğini hatırlatarak.

"Evet," diye kabul ediyor. "Ama onunla evleneceğim Gabe, kalbini kırmayacağım."

Ben de öyle düşünmüştüm zaten. Daha önce hiç kimseye o kıza baktığı gibi baktığını görmemiştim. Ve adamlarla neredeyse yirmi yıldır en iyi arkadaşız, bu yüzden pek çok kadının gelip gittiğini gördüm.

Kapalı kapıya ve tekrar bana baktı. "Bak Gabe, Sandra'yla aranızda neler olduğunu bilmiyorum, bilmek de istemiyorum ama o zarar görmeden önce buna bir son vermelisin."

"Evet." Omuz silkiyorum, kayıtsızca. "Evet," diye tekrarlıyorum, nefesimi dışarı üfleyerek. Muhtemelen haklıydı. Sandra geçen gece her ne olduysa sorun etmiyor gibiydi. Bunu burada bırakmalıyım. Bebek isimleri seçecek ve sonsuza dek mutlu yaşamlar planlayacak türden bir kıza benziyor ve benim buna ihtiyacım yok. İhtiyacım yok. Hayatımın baharındayım, değil mi? Yakışıklıyım. Param var. İş dışında hiçbir sorumluluğum yok. Hayatım harika.

Ben de kendi ofisime dönmek niyetiyle Sawyer'ın ofisinin kapısını açtım. Telefonumdaki bir düzine kadından herhangi birini arayıp bir şeyler planlamak niyetindeydim. Sandra'nın masasında olması dışında. Ve pazarlamadan Dave de onun masasında. Ve ona gülümsüyor. Pislik. Tam yanından geçerken, Cuma günü onu evden mi alacağını yoksa ofiste mi buluşacaklarını sorduğunu duyuyorum. Yürümeye devam ediyorum, Sawyer'ın ofisinden kaptığım boş su şişesini ofisime giderken geri dönüşüm kutusuna atıyorum ve yanından geçerken asistanıma "Günaydın" diyorum. Masamda bir dakika oturup parmaklarımı yüzeye vurduktan sonra masa telefonumun ahizesini kapıp Sandra'nın masasının dahili numarasını tuşluyorum. Şirket telefon sistemimizdeki dijital ekran gelen tüm aramaları duyuruyor, bu yüzden arayanın ben olduğumu görebildiğini biliyorum. İkinci çalışta cevap veriyor.

"Seni ofisimde görmem gerek" dedim. Sonra da telefonu kapatıyorum. Sawyer haklıydı. Kontrolden çıkmadan önce bu işi hemen bitirmeliyim.

Tam dört dakika sonra geldi, Sawyer'ın ofisinden benimkine yürümek için gereken süreden üç dakika otuz saniye daha fazla, eğer sayıyorsanız. Elinde küçük bir not defteriyle ofisimin eşliğinden geçti, belli ki lanet olası bir iş görüşmesi için hazırlanmıştı.

"Kapıyı kapat," diye tersliyorum ve yüzündeki endişe ifadesini görünce keşke o boktan ses tonumu anında geri alabilseydim diyorum. Kapıya doğru geri çekiliyor ve usulca kapatıp geri dönüyor, yaklaşmadan önce bir an duraklıyor. Üzerinde bir elbise var; göğüslerini ve kalçalarını saran bej renkli, kablo örgülü bir süveter. Göğüslerini ve kalçalarını çok net hatırlıyorum. Onu gerçekten ışıklar kapalıyken becermeliydim. Hafıza benim arkadaşım değil.

Masamın birkaç adım önünde durdu. Oturmak yerine tereddütle ayağa kalkıyor ve sanki kendini bir şeye hazırlıyormuş gibi nefesini içine çekerek not defterini iki eliyle kavırıyor. Ben gözlerimi onun üzerinde gezdirmekten ve geçen geceyi yeniden yaşamaktan başka bir şey yapmazken o not defterine bakıyor.

"Beni mi görmek istediniz?" diye soruyor, gözleri benimkilere kayıyor ve bana evet, onu ofisine çağırmanın ben olduğumu hatırlatıyor. Aşık bir aptal gibi saate bakmak yerine bunu yapmak için bir neden bulmalıydım.

Doğru.

Bir şeyler bul, Gabe.

"Dave'le mi görüşüyorsun?" diye sordum. Bunu neden söyledim ki? Bu onunla konuşmak isteyeceğim son şey.

Omuzları düşer ve yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir.

"Ne?" diye soruyor, kafası daha az karışmış ve daha çok sinirlenmiş görünmeye başlıyor. Dave'den hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyorum. Ben Dave'den daha yakışıklıyım.

Tanrım, ben bir aptalım.

"Konuşmamız gerektiğini düşündüm," diye cevap veriyorum, Dave konusunu şimdilik geçiştirerek. "Geçen gece hakkında."

"değil," diye kaçırıyor. "Anlıyorum." "Neyi anlıyorsun?"

"Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Ne?" Şaşkın şaşkın ona bakıyorum.

"Anladım Bay Laurent. Bir şey söylemeyeceğim," diyor başını sallayarak. "Sanki hiç olmamış gibi," diye ekliyor ben yanıt vermeyince.

Ayağa kalkıp masanın etrafında dönüyorum, tam önünde duruyorum, ayakkabılarımın uçları onun topuklu ayakkabılarının parmaklarının iki santim ötesinde. Başını geriye eğmek ya da çeneme bakmak zorunda kalıyor, öyle de yapıyor, gözleri benimkilere takılıyor. Şaşkın, şaşkın ve... tahrik olmuş görünüyor. Dudaklarımı dudaklarına çarpmadan önce gördüğüm son şey bu oluyor, elim saçlarına dolanıyor ve başını tam istediğim gibi sabitliyor. Diğer kalçasında, poposu masamın kenarına değene kadar onu geriye doğru hareket ettiriyor.

"Bir hatırlatıcıya ihtiyacın var mı?" Dudaklarımı onunkilerden ayırarak soruyorum. Avuçlarımı kışının üzerinde kaydırıyorum ve elbisesinin eteğini kavrayıp beline doğru çekerken onu daha da yaklaşıtıyorum. "Kısa süreli hafıza sorunların mı var Sandra?"

"Hayır," diyor başını hafifçe sallayarak. "Tabii ki hatırlamıyorum. Elbette hatırlıyorum." Gözleri göğsümden aşağı inip tekrar yukarı çıkıyor. "Her şeyi hatırlıyorum." Bunu yumuşak bir sesle söylüyor, yanakları kızarmış.

"Sana henüz her şeyi göstermedim," diye mırıldanıyorum ve gözleri açılıyor. "Göstermedin mi?"

"Yakınından bile geçmiyor." Onu masama doğru nazikçe itiyorum ve geriye yaslanıyor, dirseklerine dayanmış, kızı kenarda. Bacaklarının arasına girip üzerine eğildim, külotunu kalçalarının üzerinden geçirip bacaklarından aşağı indirirken ağzını kendi ağzımla kapattım, sonra ayak bileklerine ulaştığımda topuklu ayakkabılarını çıkardım. Bacaklarını ayırıp aralarına ellerimi çıplak kalçalarında gezdirirken inliyor. Kalçaları masadan kalkıyor, daha fazlası için çaresizce çırpınıyor.

"Bunu sevdim," diyorum ona, parmağımı amındaki küçük kıl üçgeninin etrafında gezdirerek.

"Tamam," diye fisıldıyor, gözlerimle buluşuyor ve alt dudağını dişlerinin arasında emerken hızla başka tarafa bakıyor. Dizlerimin üzerine çöküp kalçasının iç kısmını öperken, çok daha fazla utanmak üzere olduğunu düşünüyorum.

"Aman Tanrım... Bay Laurent." Sırtını tekrar eğiyor ve poposunu oynatıyor. "Sen değilsin." Kelimeleri nefes nefese söylüyor. O kadar güzel ki.

"Öyleyim," diye onaylıyorum ve ayaklarını masanın kenarına yerleştirip dizlerini dışarı doğru bastırıyorum, böylece önümde yağ gibi açılıyor.

Bacaklarını kapatmaya çalışıyor, başını sallıyor ve "Yapma" diye fisıldıyor.

Duruyorum. "Hayır mı diyorsun, durmamı mı istiyorsun? Yoksa hayır, utanıyorsun mu?"

"Evet!" Başı geriye düşüyor, gözleri tavanda. "Durma." Diğer kalçasının içini öpüyorum, sonra duruyorum. "Yani bu bir evet mi?"

Başını sallıyor ve dirseğini gözlerinin üzerine atarak masaya yaslanıyor. "Evet. Bunun tekrar olduğuna inanamıyorum. Evet."

Bu benim için yeterli ve eğilip dilimi aşağıdan yukarıya doğru kaydırıyorum, sonra başparmaklarımla onu ayırıyorum. Onun her bir parçasını görmek istiyorum. Her santimini tatmak istiyorum. Amı beklediğim kadar güzel, pembe ve dolgun ve kokusu bütün günümü burada, bacaklarının arasında geçirmek istememe neden oluyor. Onu ağzımla kapatıyorum ve kalçalarının her eğilişine, ağzından çıkan her iç çekişe dikkat ediyorum ve buna göre ayarlıyorum. İki parmağımı içine soktuğumda saçlarımı tutuyor ve çekiştiriyor, ben amının her bir narin kıvrımının ve dilimin üzerindeki tadının tadını çıkarırken kulaklarıma minik iniltieler düşüyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye inliyor. Sarı saçları masamın üzerine yayılmış ve saçlarıma dolanmış yumrukları beni yaklaştırmakla uzaklaştırmak arasında gidip geliyor.

Gülüyorum ve klitorisini dudaklarımın arasına alıp emiyorum, sonra parmaklarımı amından çıkarıp sıırsıklam parmaklarımın uçlarıyla anüsünün etrafında dönüyorum.

"Oh, , oh," diye inliyor, kalçaları parmaklarımdan kaçmak için masadan kalkıyor, ama saçlarıma dolanmış eller hala beni sıkıca ona çekiyor. Onu sabit tutmak için bir elimi karnının alt kısmına bastırıyorum ve artan baskıdan kaçmasına izin vermiyorum. Sonra klitorisini sertçe emiyorum ve işaret parmağımı kıkına sokuyorum. Boşalıyor, dizleri yukarı kalkıyor ve parmak uçları kafa derimi kazıyor.

Bir kadının sikime boşalmasını hissetmeyi ne kadar sevsem de, yüzünüz amına gömülmüşken, diliniz ve parmaklarınız onun içindeyken boşalmasını görmek gibisi yoktur. Kalçalarının sarsıldığını görmek ve gerçekten yüzünüzde orgazm olmasını izlemek.

Sandra'nın boşalmasını izlemek bunun yüz katı. Onu koklamak, onu tatmak, onu yutmak. Silmek. Nefes alış verışı yavaşlayıp bacakları gevşerken onu usulca öpmeye devam ediyorum, elleri başımdan masaya düşüyor. Sonra kalçalarından aşağıya doğru öpüyorum ve külotunu yerden alıyorum, bacaklarını düzeltiyorum ve ayaklarının üzerinden bacaklarının ortasına kadar kaydırıyorum.

"Aman Tanrım. Az önce ne oldu?" Kalçalarını kaldırıp iç çamaşırını düzeltiyor, sonra masamdan kayıyor.

"Az önce bir hatırlatma oldu," diyorum ona, ayağa kalkarak. Elimle ağzımı sildiğimde gözleri açılıyor ve tekrar kızarıyor, gözleri tahrik olmuş ve utanmış karışımı.

"Bay Laurent," diye söze başlıyor ve ben yumuşak bir araya giriyorum.

"Gabe'e ne oldu?" Ona sordum. Geçen gece bana Gabe dediğini biliyorum ve şimdi iki kez bana Bay Laurent dedi. Şikayet etmiyorum, biraz sıcak.

"İşteyiz." Sanki başka biri onu duyabilirmiş gibi yumuşak bir fısıltıyla söylüyor.

Sonra yüksek sesle gülüyorum. "Çok tatlısın."

"İşteyim. Aman Tanrım. Az önce işte seks yaptım." Şu anda kendi kendine konuştuğuna eminim. Bana bakmıyor, onun yerine topuklu ayakkabılarını giyiyor ve elbisesini düzeltiyor, örme kumaşı avuçlarının altında birkaç kez yumuşatıyor. "Oral seks. Bu onu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar? Aman Tanrım." Yüzü kızarıyor ve dönüp yere bakıyor. Not defterini ve kalemmini bulup eline alıyor ve ofisimin kapısına yöneliyor. Onu takip ediyorum, kapı koluna uzandığında elimi kapının üzerine koyuyorum.

"Bekle," diyorum ve o da duruyor. Parmaklarımla yeni sikilmiş saçlarını düzeltiyorum, yüzüne ve omuzlarına doğru fırçalıyorum, parmaklarımın arasında yumuşayan saç telleriyle olabildiğince uzun süre oyalanıyorum. "Dave ile planladığın her şeyi iptal edeceksin."

Bunu bir soru olarak sormak istemiştim ama bir açıklama olarak çıktı. Yüzünde bir anlık şaşkınlık ifadesi belirdi ve hemen ardından yerini kararlılığa bıraktı. Ve sonra kapıyı açmadan önce tek bir kelime söyledi.

"Hayır."

OceanofPDF.com

Sekiz

Sandra

Kapıyı çekip açıyorum ve içeri giriyorum, Gabe de peşimden geliyor. Burası bir iş yeri. Benim masamda yapmam gereken işler var, Gabe'inkinde değil. Ne düşünüyordum ki? Belli ki düşünmüyordum. Gabe ve onun mükemmel yüzü gözümü kör etmişti. Ve dili.

Oh, Tanrım. Preston'ın burada olduğunu unutmuşum. Gabe'in ofisinde kapı kapalıyken ne kadar kaldığımı not etmemiş olma ihtimali yok çünkü sandalyesini Gabe'in ofis kapısına doğru çevirmiş patlamış mısır yiyor. Gerçekten. Elinde bir paket mikrodalga patlamış mısır vardı ve yüzünde boktan bir sırıtişla sandalyesine yaslanmıştı. Benimle Gabe arasında bir bakış attı, sonra ağzına bir tane daha atarken saatine baktı.

"Hanover toplantısına geç kaldın," diyor Gabe'e zorlukla dizginlenmiş bir sırıtişla. "Seni bekliyorlar."

Arkamda Gabe iç çekiyor, adımları yavaşlıyor, Preston sandalyesinde dönüyor ve bana , "Bensiz yemek yeme, Sandy!" Ben kendi masama geri dönerken.

Sandalyeme çöküyorum ve bilgisayar ekranımı uyandırmak için fareyi itiyorum. Masamın altında ayağım o kadar sert zıplıyor ki bacağım titriyor. Nefes alıp veriyorum ve içimde dolaşan adrenalini sakinleştirmeye çalışıyorum. *Sadece nefes al, sadece nefes al. Normal davran. Sanki Gabe Laurent seni masasına yatırıp üzerine yatmamış gibi davran.* İş yerinde. Güpegündüz. Oh, Tanrım. Ve parmak olayı. Hatırladıkça sandalyemde kıvranıyorum. Çünkü iyi hissettirmişti ve hoşuma gitmişti. Parmağını kıcıma sokması hoşuma gitmişti. Parmağını kıcıma soktuğunda sertçe boşaldım. Ellerim utanç içinde yüzümü örtmek için havaya kalktı. Bu normal olamaz.

Yani ben normal değilim. Ama normal davranmam gerekiyor. Ellerimi yüzümünden indirip klavyemin üzerine koyuyorum. Ben sadece

İş. Bunun için para alıyorum, çalışmak için. Bay Laurent'ın iş günü boyunca beni cinsel olarak tatmin etmesine izin vermek için değil.

Bekle. Bu beni fahişe mi yapar? Seksin iş tanımımında olmaması dışında, daha çok bir bonus gibiydi. Bekle, bu daha iyi değil. Boş ver, saçmalıyorum. Sorun yok. Her şey yolunda.

"Günaydın," diye sesleniyor arkamdan ve neredeyse sandalyemden fırlıyorum. Gelen Sawyer'dı ve tepkime şaşırılmış görünüyordu.

"Özür dilerim, beni korkuttunuz."

"İşine oldukça odaklanmıştın," diyor rahat bir gülümsemeyle. "Sen beni duyana kadar üç kez günaydın dedim."

"Evet, öyle olmalıyım," diye çabucak kabul ediyorum, mazeret için minnettarım. "Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye soruyor, monitörüne bir göz atarak.

Frick. Ne üzerinde çalışıyorum? Bunu bana hiç sormaz. Sawyer bir mikro yönetici değil. Ve şu anda beni sorgulamadığını biliyorum, sadece sohbet ediyor, sözde neye odaklandığımla ilgileniyor. Sawyer'la neye odaklandığım hakkında konuşmak istemiyorum. "Hımm," diye başlıyorum, bir şeyler bulmaya çalışarak. Uzun bir tatil arasından sonraki Pazartesi günü. Ne üzerinde çalışıyorum ki?

"Sen iyi misin? Biraz kızarmış görünüyorsun." Gözleri yüzümde daralıyor.

"Ben, şey, evet." Endişelerini gidermek için elimi sallıyorum. "Peki," diye ekliyorum ama artık bana bakmıyor, telefonunda bir mesaja göz atıyor. Sonra bana günün geri kalanında kendisiyle birlikte tesis dışında bir toplantıya katılmam gerektiğini söylüyor.

Salı gününü Gabe ve Preston'dan kaçarak geçirmeyi başardım. Çünkü ikisi de New York'ta bir toplantı için bütün gün ofis dışındalar. Ancak Çarşamba sabahı Preston beni masamda köşeye sıkıştırıp dedikodu isteyince şansım tükeniyor.

"Bana darbe darbe ver," diyor aslında, 'darbe' kelimesini uzatarak ve dili ve yanağıyla müstehcen bir hareket yaparak.

"Şşşt," diye fısıldıyorum, Sawyer'ın arkamdaki açık ofis kapısına bakıp Preston'a dik dik bakıyorum. "Sus."

"Oh, bunlar olmuyormuş gibi mi davranacağız?" "Hiçbir şey olmuyor," diye ısrar ediyorum.

"Tamam," diye karşılık veriyor ve masamın çekmecesinde tuttuğum törpü/tamponu kapıp masamın kenarına oturuyor. Tek bir çiviye törpüledikten sonra diğerine geçmeden önce onu inceliyor. "Bu çok sıkıcı," diye mırıldanıyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Ama bekleyebilirim. Bütün gün bekleyeceğim."

"Preston." İç çektim.

"Harika. Gabe'i öğle yemeğinde konuşuruz. On bir buçukta. Caddenin aşağısındaki yeni bistroya gideceğiz. Sen ısmarlarsın. Beni masamdan al." Ben hayır diyemeden masamdan atlayıp koridordan aşağı iniyor. Zaten anlamsız olurdu, Preston istediğini elde etme konusunda bir profesyonel.

Saat on bir buçukta Preston'ı alıp binadan çıkıyorum ve bir blok ötedeki sevdiği bistroya doğru yürüyoruz. Oturduktan sonra Preston'ın sorgulamasından kaçınmak için burnumu menüye sokuyorum. Bu bana yaklaşık dört dakika kazandırdı. Garson kız masamıza geldiğinde ne istediğimi bilmediğimi söyleyerek oyalamaya çalışıyorum ama Preston menüyü elimden kapıp benim yerime sipariş veriyor ve garsonu kovuyor.

Bir bardak buzlu suya bir dilim limon sıkarak, "Demek meşguldün," diye başlıyor.

"Çok meşgulüm." Başımı sallıyorum ve saatimle oynuyorum. Belki sadece iş hakkında konuşarak kurtulabilirim? "Bütün sabah TPS raporları üzerinde çalıştım. Biliyorsun, doğru şekilde yapmak sonsuza kadar sürüyor. Cuma günü Marissa'nın düğünü için izinliyim, o zamana kadar bitirmem gerekiyor."

"Ve Gabe seni masasında becerdi," diye devam ediyor, sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi.

"Yapmadı," diyorum ama berbat bir yalancıyım, bu yüzden bakışlarımı başka yöne çevirip burnumu kıvırıyorum.

"Seni ofisindeki kanepede mi becerdi? Masasındaki sandalyeye mi oturttun? Ellerini cama dayamış ayakta dururken seni arkadan mı götürdü?" Peçetesini açıyor ve kucağına koymadan önce silkeliyor. "Orada bir şeyler olduğunu biliyorum."

"Ben, şey. Tam olarak öyle değildi." Bu tamamen yalan değil, değil mi? Kendi pipetimi açıp bardağıma dolduruyorum ve parmağımın ucuyla üst kısmına dokunuyorum.

"Oral o zaman?" Preston gözünü bile kırpmadan soruyor.

"Preston!" O gülerken ben elimi gözlerime vuruyorum.

"Peki sorun ne? Seni boşaltmadı mı? Saçına mı boşaldı? Ben de o yollardan geçtim tatlım, bu bir anlaşma katili, anlıyorum."

"Dur!" Elimini bırakıyorum, başımı sallıyorum ve Noel'den önce onu gördüğümünden beri olan her şeyi ona anlatıyorum.

"Tekrar soruyorum, sorun nedir? Bana iyi bir zaman gibi geldi." Sandviçlerimiz geldi ve Preston afiyetle mideye indiriyor. "Öğle yemeği. Fotokopi makinesinde şipşak işler. Yönetici konferans odasında kaçamaklar."

"Bu uygunsuz," diye hatırlatıyorum ona. "Uygunsuz şeyler nadiren eğlenceli olur."

"Yapamam..." Omuz silkiyorum ve doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Onunla gerçek olmayan bir şeye kendimi kaptıramam," diyorum, sonra kelimeleri yüksek sesle söyleyecek cesareti toplamadan önce tekrar duraklıyorum. "Ondan hoşlanıyorum, Preston. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Aptalca olduğunu ve aptalca bir aşk gibi görüldüğünü biliyorum ama ondan hoşlanıyorum. Ondan uzun zamandır hoşlanıyorum ve benimle sadece eğleniyorsa incinmek istemiyorum."

"Neden bunun gerçek bir şey olamayacağını varsayıyorsun? Senden etkilenmiş gibi görünüyor."

"Öyle mi?" Ben soruyorum. "Emin değilim."

"Öyle. Seni en iyi arkadaşın için terk edeceğinden endişeleniyorsan, için rahat olsun. Gabe benimle ilgilenmiyor."

"Bu güven verici. Teşekkür ederim," diyorum, Preston şaka yapıyor olsa da.

"Eski sevgilinin seni en iyi arkadaşın için terk etmesinin senin suçun olmadığını sana kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Bilmiyorum ama yüzden az olacağını umuyorum." "Sandy."

"Sanki biraz benim hatamış gibi geliyor." Omuz silkiyorum. "Nasıl oldu da etrafımı bu kadar berbat iki insanla çevirdim?"

"Bunu onlara vermeyin."

Onların yüzünden mutluluğunuzu engellemelerine izin vermeyin. boktan davranışlar. Bu onların suçu, senin

değil." İç çektim. "Haklısın."

"Yoksa yılbaşı gecesi daha döl kurumadan kaçtığı için Gabe'in senden hoşlanmadığını mı düşünüyorsun?"

"Aman Tanrım, Preston." Pembenin bin bir tonuyla kızardığıma eminim. "Dur."

"Pazartesi günü ofisinde tekrar görüşecek kadar senden hoşlanmış gibi görünüyordu," diye devam ediyor.

Susturmak için peçetemi ona fırlatıyorum ve o da gülüyor ama ofise geri dönerken Gabe'i düşünüyorum. Gabe'in sadece gizli bir kaçamakla ilgilendiğini düşünerek kendimi ucuza mı satıyorum? Bunu düşündüm. Hem de çok.

OceanofPDF.com

Dokuz

Gabe

Cuma günü neden Dave'le çıkıyor ki? Bu çok saçma. Ona benim neyi veriyor? Onu beceriyor olamaz. Yani olabilir, aramızda neler olduğunu ölçmedik bile, yani mümkün. Sadece mümkün değil. Ona dokunduğumda yüzünün kızarması. Evinde prezervatif olmaması. Bunu düşünmek bile beni hıyar yapıyor biliyorum ama aynı hafta içinde birden fazla erkekle yatacak bir tipe benzemiyor. Yani hayır, Dave ile seks yaptığını sanmıyorum.

O bir avukat. Bu muhtemelen kadınlara çekici geliyordur, değil mi? Ama ben milyarlarca dolarlık bir şirketin finans müdürüyüm. Bu avukatı gölgede bırakır, değil mi? Hukuk departmanının başı bile değil, yakınından bile geçmiyor. Bu adam ne zamandır burada çalışıyor? Masaüstümde bir tarayıcı açıyorum ve şirketin istihdam dosyalarına erişiyorum. Dave Harcourt, yirmi beş yaşında, Sandra'dan bir yaş küçük. Geçen bahar hukuk fakültesinden mezun olmuş ve bir ay sonra burada çalışmaya başlamış. Muhtemelen hâlâ okul borcu var. Kahretsin, bunu düşündüğüm için bile nasıl bir pisliğim ben?

Onu dışarı çıkarmalıyım. Dave onu dışarı çıkarıyor; onunla ofiste seks yapmayı bırakıp bir randevuya çıkmalıyım. Şimdi tatlı Sandra'yı benimle çıkmaya nasıl ikna edeceğim?

Parmaklarımı masama vuruyorum. Sanırım bütün hafta benden kaçtı. Pazartesi günü ofisimdeki irtibattan sonra ortadan kayboldu ve zamandan beri gizleniyor. Şirket veri tabanından telefon numarasını çekip onunla mesajlaşmaya başlayabilirim ama sanırım bu onu korkutabilir. Onu akşam yemeğine, güzel bir yere ve belki bir gösteriye götürmek istiyorum. Ona kur yapmalıyım, hafta sonu için New York'a götürmeliyim. Elimden geleni yapmalı ve bana bir şans vermesi için onu ikna etmeliyim. Çünkü Sandra'yla birlikte olmak istiyorum. Sandra'dan hoşlanıyorum. Ve ben bir aptalım. onunla kaçamak yapmak yeterli olurdu.

Öğle yemeğiyle başlayacağım. Bugün. Dave ile randevusunun bu gece olması canını acıtmıyor. Onu yemeğe götüreceğim ve bu gece aklındaki tek şeyin ben olduğumdan emin olacağım. Dahili numarasını tuşlarken saate bakıyorum ve bekliyorum ama telesekreter çıkıyor. Kahretsin, onu kaçırmak istemiyorum, bu yüzden masamdan kalkıp ayağa kalkıyorum. Masasının önünden geçip onu yakalamaya çalışmam gerekecek.

Preston'ın masası ofisimin dışında. Yanından geçerken duraksıyorum. Çoğu gün onunla öğle yemeği yer.

"Preston," diye başladım, sonra durdum. Ona bugün onunla öğle yemeği yiyip yemeyeceğini sorabilir miyim? Ve ne, ona müdahale ettiğimi mi söyleyeyim?

"Neler oluyor, seksi şey?"

"Şu 'seksi ' saçmalığını keser misin? Bunu konuşmuştuk."

"Hemen heyecanlanma koca adam. Ben evliyim."

İnledim ve alnımı ovuşturdum.

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyor, dikkatini tekrar önündeki bilgisayara çeviriyor, benden çoktan sıkılmış.

Bunun sonunu asla duymayacağım ama.

"Bugün Sandra ile öğle yemeği yiyecek misin?" Daha iyi düşünmeden soruyorum.

Yazmayı hemen bırakır ve sandalyesini tam bir üç-altmış döndürdükten sonra elini masaya vurarak dönüşü durdurur, ardından bacak bacak üstüne atar ve bir dirseğini dizine indirip çenesini yumruğuna dayar.

"Hayır," diyor. Ama başını eğip bir sonraki hamlemi beklerken uzatıyor.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Preston."

Tepkimi dikkatle izlerken gülümseyerek "Hafta sonu için çoktan gitti," diyor.

Hafta sonu dedi. Gece değil. Bunu bir saniye düşündüm. Evet, bugün Cuma, ama hafta sonu deyişinden bunu anlamam gerektiği açıktı. Bekle, hafta sonu için Dave'le mi gitti? Hafta sonu mu? Ne oluyor lan?

"Hafta sonu mu?" Mümkün olduğunca rahat bir şekilde ona tekrarlıyorum.

"Evet," diye cevap veriyor, belli ki bundan keyif alıyor. Çenemin seğirdiğini hissedebiliyorum ve bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünürken ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Sen bir aptalsın," diyor Preston.

"Pardon?"

"Siz bir aptal mısınız, efendim?" diye tekrar dener.

"Bana sadece Dave'den ne kadar hoşlandığını söyle, Preston. Bu kız saçmalıkları için zamanım yok." Tanrım, eşcinsel asistanımdan kız tavsiyesi almak zorunda mı kalacağım? Hayatım ne hale geldi böyle? Sandra her şeyi alt üst etti.

"Dave'den hoşlanmıyor. Senden hoşlanıyor. Sana sonsuza kadar aşık olacak ve ben bunları sana söyleyerek kızlık kurallarını çiğniyorum."

"O zaman neden hafta sonunu Dave'le geçiriyor?" Kız kodunu görmezden gelerek soruyorum.

"Ama Sandy'nin iyi bir kız olduğunu biliyorsun. Onu ofisinde beceren ama asla yemeğe davet etmeyen bir adamla ne yapacağını bilemez," diye devam ediyor Preston. Görünüşe bakılırsa kız kodu sona erdi. "Kadınlar karmaşık yaratıklardır, Gabe. Bir erkeğin ona çıkma teklif etmekte ağırdan almasının bir anlamı olduğunu düşünürler. Bunun sadece seksle ilgilendiğin anlamına geldiğini düşünürler." Gözlerini bana dikti. "Açıkçası burada durum böyle değil, çünkü o kıza bakışına bakılırsa, ona zaten yarı aşık olduğun çok açık."

Eşcinsel asistanımdan gerçekten kız tavsiyesi alıyorum.

"Madem her şeyi biliyorsun, Dave ile nereye gittiğini söylemek ister misin?"

"Marissa'nın düğünü." " da kim?"

"Alo? Burada mı çalışıyor? Satış bölümünde mi?"

Omuz silkiyorum. Hala kimden bahsettiği hakkında bir fikrim yok.

"Biliyor musun, Fısıltı Çarşambaları'nda sana şirket dedikoduları hakkında bilgi verme önerimi kabul etseydin şu anda bu kadar geride olmazdın."

Bu konuşma bitmeden onu öldüreceğim.

"Satış bölümünden Marissa bu hafta sonu evleniyor. Profesyonel bir golfçüyle, ki bu da Ocak ayında düğün yapmak için tek bahane, haksız mıyım?" Preston inanamayarak başını sallıyor. "Ocak ayında Philadelphia, saçmalık."

"Preston, bu hikaye bir yere varacak mı?"

"Şirket dedikoduları konusunda sekiz topun gerisinde olman benim suçum değil. Burada olay yaratıyorum, Gabe."

"Sandra'nın neden Dave ile çıktığını açıklayan kısma geçebilir miyiz?"

"Randevuda değiller, Gabe," diyor Preston, kızgınlığını saklamadan. "İkisi de Marissa'nın düğün partisinde. Marissa'nın nişanlısı

Dave'in kuzeni. Dünya küçük, yadda yadda. Kilise provasý bu öğleden sonra. Eđer şimdi gidersen, akşam prova yemeğinde Dave'in yanında oturmadan önce onu yakalayabilirsin. Çünkü Sandra Dave'den hoşlanmazken, Dave Sandra'dan hoşlanıyor. O yüzden acele etsen iyi olur. Adresi telefonuna mesaj atarım. Bir řey değil."

Elimde anahtarlar, ceketimi omuzlarıma atarak yanından geçiyorum. "Bu konuşmayı yaptığımızı sevindim!" Preston sesleniyor.

OceanofPDF.com

On

Sandra

Gelinin annesi ve damadın annesi nedimelerin geçit töreni için müzik seçimi konusunda tartişırken, düğün organizatörü arabuluculuk yapmak için devreye girdiğinde kilisenin arka tarafındaki boş bir sıraya kayıyorum.

"Daha sonra bir şeyler içeriz diye düşünüyordum," diye mırıldanıyor Dave kulağıma, bir yandan da kolunu arkamdaki tahta sıranın üzerine kaydırıyor. Bütün ğleden sonra bana kurnazca yaklaştı.

"Hayır, hiç sanmıyorum." Ona kibarca 'hayır, teşekkür ederim' glmsememi veriyorum.

"ama Sandra, sen bekarsın, ben bekarım, dğndeysiniz..." Sanki ima kendi kendini aıklıyormuş gibi sözünü kesiyor.

Öyle değil. Yani yle, nereye varmak biliyorum ama cidden mi?

"Sadede gelip bu hafta sonu benimle seks yapma ihtimalin olup olmadığını sorsam çılgınca olur mu?"

Başımı arkaya atıyorum ve gülüyorum. "Evet, Dave. Evet, bunu bana sorman biraz çılgınca." Dizini okşadım. "Ama teşekkürler."

"Yani bu bir hayır mı?" diye sorar, emin değilmiş gibi görünerek. "Evet, bu bir hayır."

"Hukuk fakültesinden sonra kadın tavlamanın daha kolay olacağını düşünmüştüm," diyor kederli bir şekilde çökerek. "Ama yle değilmiş," diyor başını sallayarak. "Kadınlar hâlâ bir gizem ve ben hâlâ bir ineğim."

"Hepimiz ineğiz Dave. Sadece senin için doğru ineği bulmalısın. Sana söz veriyorum o dışarıda bir yerde."

"yle mi düşünüyorsun?"

". Aslında... şuradaki kızı görüyor musun? Gri kazaklı ve siyah etekli?"

Başını sallıyor. "ok tatlı."

"Adı Jennifer ve hukuk fakültesinin son sınıfında okuyor ve bekar olduğunu biliyorum. Kendini tanıtmalısın.

baro sınavına çalışmakla ilgili tavsiyeleri."

"Öyle mi düşünüyorsun?" sorar ama . "Evet.

Devam et."

"Biliyor musunuz? Sanırım yapacağım. Teşekkürler, Sandra!"

"Yine de bir tavsiye, ona sizinle seks yapıp yapmayacağını sorarak başlamayın."

Dave bana alaycı bir şekilde başını sallıyor, ardından tören müziğı sorunu özölürken Jennifer'la şansını denemek için oraya gidiyor. Düğün organizatörü kontrolü yeniden ele alarak herkese yarın için talimatlarını verirken benim aklım başka yerlerde dolaşıyor. Az önce Dave'e verdiğim tavsiyeyi düşünüyorum ve bunun benim için de geçerli olup olmadığını merak ediyorum. Bana bu kadar cesurca teklif ettiğı için Dave'in yüzüne güldüm ama aynı şeyi Gabe'e de yapmamış mıydım? Seks sınavında? Açıkçası bunu görmesini istememiştim ama o yine de gördü. Ve o aptal test, bariz bir tekliften fazlası değildi.

Törene doğru şekilde girip çıkmayı öğrendiğimizden ve provanın resmen sona erdiğinden emin olmadan önce bir kez daha gözden geçiriyoruz. Grup kilisenin girişine doğru ilerliyor, herkes hava durumu ve gelin tarafı ve aile için bu akşamki yemeğı giden en iyi yol hakkında sohbet ediyor. Ceketimin düğmelerini iliklerken gülümseyerek Dave ve Jennifer'ın kesinlikle iyi anlaştıklarını fark ediyorum. Son otuz dakikadır hiç durmadan sohbet ediyorlar ve her seferinde gülümsüyorlar.

Kiliseden çıkarken atkımın kayıp olduğunu fark ediyorum ve kilisenin içinde bir yerde düşürüp düşürmediğıme bakmak için geri koşuyorum. Geçerken paltolarımızı rastgele düşürdüğümüz sıranın altında buldum ve boynuma doladım, sonra girişe geri döndüm. Herkes gitmişti. Ne oluyor be? İki dakikalığına gitmiştim. Kilisenin içinde gözlerimi devirmekten kaçınıyorum ve kapıyı itip açıyorum ve Dave'in arabasını bulmak için park yerini tararken dondurucu Ocak soğuşuna adım atıyorum.

Basamakların dibinde rölantide duran beyaz Tesla'yı görmeden önce en üst basamağı çıkıyorum. Gabe'in ona yaslandığını görmeden önce. Kalbim iki atış atlamadan önce.

Benim için mi burada? O benim için burada. Birinden gerçekten hoşlanmıyorsan, davet edilmediğın bir düğün provasına katılmazsın. Öyle değil mi? Dudaklarımı ısırıp tırabzana tutunuyorum, o da merdivenleri tırmanıp benimkinin altındaki basamakta duruyor, böylece göz göze geliyoruz.

"Neden buradasın?" Ağzımdan kaçırdım. *Güzel, Sandra.* Ama kelimeleri gerek.

"Burada olduğunu
duydum." "Benim için mi
geldin?"

" olur mu?" Bunu söylerken bir kaşını kaldırıyor, cevabımın evet
olacağından emin.

"Evet." Sonunda sııttım. "Öyle."

"Sanırım gitmen gereken bir prova yemeği var?"

"Ah, doğru ya." Kendimi toparlayıp etrafıma baktığımda Dave'in Jennifer'ı
arabasının yolcu koltuğuna oturttuğunu ve bana baş parmağıyla onay verdiğini
görüyorum.

"Ona seni götüreceğimi söyledim," diyor Gabe, dikkatimin nereye
gittiğini görünce.

"Beni prova yemeğine götürmek ister misin?" "Evet."

"Tamam." Bunun tam olarak ne anlama geldiğinden
emin değilim. "Eğer sorun olmazsa ben de seninle
gelmek istiyorum."

" değil." Gülümsüyorum. "Ama iş yerinden insanlar da orada olacak." Bu
bir ifade ama ses tonum bunun aslında bir soru olduğunu gösteriyor.

"Bu bir sorun mu?" diye soruyor kaşlarını
çatarak. "Hayır. Benim için sorun değil."

"Güzel."

Başımı eğip ona bakıyorum ve bunun onun için bir sorun olup olmadığını
daha iyi anlamaya çalışıyorum.

"Bana bir şans vermeni istiyorum Sandra. Ve telefon numaranı. Bana
telefon numaranı vermeni istiyorum," diye ekliyor kendini küçümseyen bir
gülümsemeyle. "Telefon numaran bende olmalı ama yok çünkü ben bir
aptalım. Ve bunu düzeltmek istiyorum. Ve bunu düzeltmeye çalışırken beni
kimin gördüğü umurumda değil. O yüzden seni bu akşamki prova yemeğine
götürmeme izin ver. Ve yarınki düğüne. Ve gelecek hafta sonu, seni gerçekten
parasını ödediğim bir randevuya götüreyim."

"Senden hoşlanıyorum, Gabe."

Gülümsüyor. "Ben de senden
hoşlanıyorum Sandra." "Güzel."

"Güzel," diyor ve daha da yaklaşıyor, dudaklarımız birkaç santim arayla,
sonra duruyor. "Şimdi seni öpeceğim, başka bir itirazın yoksa?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, telaşla.

"Yani evet-" Sonra sözümü kesiyorum ve
onu öpüyorum.

Sanırım anladım.

Sonsöz

Bugünün ne , değil mi?"

"Hmmm." Parmak uçlarımı Gabe'in çıplak göğsüne dokunduruyorum.

"Çarşamba mı?" Sanırım, ona bakmak için başımı arkaya eğiyorum.

"Hayır. Şey, evet, ama istediğim bu değil."

"Bugün yirmi üç Mart mı?" Tekrar deniyorum.

"Bu da doğru ama yanlış."

Kaşlarımı çatıyorum ve çenemi göğsüne yaslamak için başımı çeviriyorum. "Bir şey nasıl hem doğru hem de yanlış olabilir?"

"Aslında doğru, ama cevap bu değil." "Tamam." Omuz

silkiyorum. "Bugün günlerden ne?"

"Yıldönümümüz," diyor sırtarak.

Öyle mi? Neyi ölçüt olarak kullandığını düşünerek beynimi zorluyorum. İlk seks yaptığımız zaman mı? İlk gerçek randevumuz mu? Onu takip etmiyorum.

"Üç aylık toplantı bugün," diyor sinsice göz kırparak ve gülerek.

Elimi gözlerime vurup inliyorum. "Bu bizim yıldönümü tarihimiz değil. İmkânı yok."

"Elbette öyle. Bu seks sınavı üç ayda bir kutlanmayı hak ediyor," diyor beni ters çevirip ellerimi başımın üzerinde birleştirirken. Kızaracağımı bildiğinde beni yere yatırmayı seviyor, böylece yüzümü kapatamıyorum.

"Dur." Gülüyorum, başımı başka yöne çeviriyorum.

"O not yüzünden hâlâ yüzünün kızardığına inanamıyorum," diyor ve iki elimi bir elinin içine alarak diğer eliyle çenemi kavıyor ve beni kendisine doğru çeviriyor.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

"Seni hâlâ görebildiğimi biliyorsun, değil mi?" Dudaklarını boynuma bastırırken elini aşağıya doğru götürmek için çenemi bırakıyor.

"Bana bir daha morluk yapma. Seni öldürürüm."

Gülüyor, dudakları tenimde titreşiyor.

"Ben ciddiym. Artık boğazlı kazak havası değil, Gabe. Boynumda bir morlukla işe gidemem. Gidemem. Bu hiç profesyonelce değil. Çocukça. Ve -" Gabe dudaklarımı kapattığı için başka bir şey söyleyemiyorum.

"Göğüslerinin de kızardığını biliyorsun," diyor dudaklarını dudaklarımdan çektikten sonra.

"Sapık."

"Yine de beni seviyorsun."

Ama gözlerimi devirip ellerimi onun ellerinin altından çekiyorum ve başını göğsümden ayırıyorum. "İşe gitmek için hazırlanmalıyız."

"Beş dakika daha," diye itiraz ediyor. Pes ediyorum, çünkü Gabe sabah rutinimi aceleye getirmeye değdiğini kanıtladı.

Gabe bizi ofise götürüyor, arabam hala dünden kalma kapalı otoparkta. Gabe'de birkaç kıyafet bulundurmayı öğrendim çünkü "işten sonra benimle yemeğe çık" cümlesi haftada en az bir kez doğaçlama bir yatıya kalmaya dönüşüyor. Çoğu hafta sonunu onun dairesinde ya da benim dairemde geçiriyoruz. Ve geçen ay beni ailesiyle tanıştırmak için Savannah'ya götürdü. Orada yeni emekli olmuşlardı ve uzaklaşmak güzeldi. Muhteşem bir şehir, Forsyth Park'taki canlı meşe ağaçları unutabileceğim bir şey değil. Ailesi gibi tüm şehir de çok güzeldi. Gabe bana her sarıldığında ya da elimi tuttuğunda annesi gülümsemesini engelleyemedi.

İşe gidiyoruz ve Gabe garaja park ediyor, sonra içeri giriyoruz. Yolda bir Wawa'da durduk, böylece ben bir chai tea latte ve yulaf ezmesi alırken, Gabe de kahve ve kahvaltılık burrito ve Preston için yaban mersinli kek aldı.

Asansörden indikten sonra yollarımız ayrılıyor. Çıktığımızı herkes biliyor, ya da bilmek isteyen herkes biliyor demeliyim. Bu bir sır değil ve büyütülecek bir şey de değil. Benim işim Sawyer'la çalışmak, o yüzden Gabe'le günlük olarak çok fazla işim olmuyor zaten.

Sanırım Gabe, Sawyer'ın çıkmamıza tepkiden endişeleniyordu. Marissa'nın düğününün olduğu hafta sonu beni hazırlamaya çalıştı - Sawyer'ın Pazartesi günü iyi tepki vermeyebileceğini söyledi. Ama Sawyer gayet iyiydi. Aslında yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Gabe'e Sandra'nın takımında olduğu için işi berbat etmemesini söyledi ve başka bir şey söylemedi. Gabe'in neden bu kadar endişelendiğinden emin değilim ama erkekler bazen gizemlidir.

Üç aylık toplantı saat 10'da başlıyor, bu yüzden sabah rutinim olan sesli mesaj ve e-postaları temizleme işini toplantıdan önce tamamlamak için fazla zamanım yok.

Toplantı. Preston masamın kenarına oturmuş, ıslıl ıslıl parlarken yapılması gereken her şeyi hızlıca gözden geçiriyorum.

"Bu senin yıldönümün!" diye şarkı söylüyor. "Oh, hayır, sen de mi?" diyorum gülerek.

"Gabe bu şakayı bugün zaten yaptı mı? Kahretsin." Preston yüzündeki kederli ifadeyle yere yığılır.

"Özür dilerim."

"En azından yaban mersinli kek aldım. Onu çok iyi eğitiyorsun."

"Kek tamamen onun. Sanırım yüzüne karşı ona aptal dediğinden beri sana karşı bir ilgisi var."

"Devam et." Preston göz kırpmıyor ve ben yine gülüyorum.

Masamdaki saate bakıyorum ve yeterli zamanımız olduğunu görünce toplantı başlamadan önce çalışan kafeteryasına gitmeyi öneriyorum. Toplantılar için tamamen uyanık olmayı severim ve içeri girmeden önce bir kafein sarsıntısı daha yaşayabilirim.

Birkaç saat sonra üç ayda bir yapılan toplantının hâlâ sıkıcı olduğunu ama doğru yönde ilerlediğini fark ediyorum. Son toplantıdan bu yana sadece üç ay geçti ama Gabe toplantıyı herkes için daha faydalı hale getirmek için birkaç değişiklik yaptı bile. Bugün doldurmamız gereken bir anket yok - çok şükür - bu yüzden her notlarımı alıyorum ve takip ediyorum. Preston bile uyanık ve dikkatini veriyor. Sayılır.

"İşemem lazım, Sandy. Öğle tatiline kadar dayanamayacağım," diye fısıldıyor Preston. On dakikadır kıpırdanıp duruyor. Keşke hemen gitse.

"Öyleyse git," diyorum kısık bir fısıltıyla. "Biz esir değiliz."

"Toplantı sırasında utanç yürüyüşü yapmaktan nefret ettiğimi biliyorsun," diye fısıldıyor küçümseyerek.

Başımı iki yana sallıyorum. "Yüzüncü kez söylüyorum, 'utanç yürüyüşü' bu anlama gelmiyor."

"Kimse ateşli bir yabancıyla ilişkiye girmekten utanmamalı, Sandy. Bu utanılacak bir şey değil." Başımı tiksintiyle sallıyor. "İnsanlar sabahları beşlik çakmalı ve başları dik bir şekilde evlerine gitmeli."

"O zaman buna ne ad verilmesini önerirsiniz? Eğer toplum olarak tek gecelik ilişkilerimizle gurur duyacaksak, bunun için bir terim bulmamız gerekir."

"Memnuniyet Yürüyüşü'nü yaygınlaştırmaya çalışıyorum ama bir şeyi viral hale getirmek zor."

"Uh-huh."

Öğle yemeği için mola veriyoruz ve Preston tuvalete gidiyor. Oda boşalıyor ve Preston'ı beklemek üzere asansöre yöneliyorum. Tam orada duruyordum ki Gabe, Sawyer'la birlikte gelip asansörün aşağı düğmesine bastı, sonra ellerini ceplerine soktu ve bana doğru hızlı bir bakış atarken ayağa kalktı.

"At kuyruğunuz çok hoş Bayan Adams," diyor Gabe sessizce.

Ona sessizce başımı sallıyorum. İş yerinde oldukça profesyonel davranırız çünkü biz profesyonel insanlarız.

"Bu sabah acelen var mıydı?"

"Ne?" Onu duyan var mı diye etrafıma bakınırken gözlerim açılıyor. Yakınlarda duran sadece birkaç kişi var ve bize hiç dikkat etmiyorlar. Kendime aslında bir şey söylemediğini hatırlatıyorum ama ne ima ettiğini bildiğim için yine de yüzümün kızardığını hissediyorum. Bu sabah neden acele ettiğimi iyi biliyor.

Sus anlamına gelen bir bakış atmak için gözlerimi tekrar Gabe'inkilere çeviriyorum ama onun bana gülmemek için dudağını ısırıldığını görüyorum ve bunun yerine gözlerimi dik dik bakacak şekilde kısıyorum. Beni kızarıırken izlemek onun için hiç eskimiyor.

Asansör geldi ve içeri adım attı, kapılar kapanırken bana göz kırptı. Ve evet, hala içimde kelekler uçuşuyor.

Bir süre sonra Preston geliyor ve bir sonraki asansöre binerek kafeteryaya doğru yol alıyoruz. Preston kocasıyla birlikte St. Thomas'ta geçirdikleri bir haftadan yeni dönmüş, öğle yemeğinde bana seyahatlerini anlatıyor, yavru bir yunusu çalamamanın hayal kırıklığını da ekliyor.

Konferans salonuna birkaç dakika erken varıyoruz ve her zamanki yerlerimize oturuyoruz - iki sıra arkada ve Gabe'in bir koltuk .

Koltuğumun önündeki masada bir kağıt parçası var. Yüzü kapalı ama öğle yemeği için ayrıldığımızda orada olmadığından eminim. Preston'ın masasına hızlıca bir göz attığımda bunun her yerleştirilmiş bir broşür olmadığını anlıyorum. Oturuyorum, sandalyemi çekiyorum ve kâğıdı ters çevirmeden önce rahatlıyorum. El yazısıyla yazılmış bir test ve Gabe'in el yazısıyla yazılmış. Sırtarak ona doğru bakıyorum. Ön tarafa dönmüş, yan koltuktaki Sawyer ona bir şeyler söylemek için eğiliyor. Bir kalem alıp okuyorum.

1) Bu odada birlikte yaşamayı düşündüğün biri var mı?

2) Kim o? (Burada sadece bir doğru cevap var...)

3) 1 ile 5 arasında bir ölçekte, ne kadar dolap alanına ihtiyacınız olacak?

4) Bütün dondurmayı yiyecek misin?

5) Evet ya da hayır, benim yanıma taşınacak mısın?

Aman Tanrım. Taşınmamı istiyor. Taşınmamı istiyor!

Kalbim patlamak üzere. Kalemı gülümseyen dudaklarıma değdiriyorum, sonra da kağıda götürüyorum.

1) Evet.

2) Sen, aptal.

3) 3.5

4) Muhtemelen.

5) Evet!!!

"Bunu ona şimdi mi söyleyeceksin yoksa gün sonuna kadar bekletecek misin?" Preston omzumun üzerinden okuduğunu gizlemeye çalışmadan soruyor.

"Sanırım artık utanç yürüyüşü yapacağım," diyorum, koltuğumu geriye itip ayağa kalkarak.

Bizim sıramızdan kayarak salonun ön tarafına doğru üç adım atarken Preston, "Git hakla onları, ateşli şey," diye fısıldıyor. Gabe koridordan sadece iki koltuk ötede oturduğu için beni hemen görüyor. Gözleri gazeteden yüzüme kayıyor ve dudaklarında yavaş bir sırıtış beliriyor.

"Bayan Adams?" Gabe neden burada olduğumu bilmiyormuş gibi soruyor; Sawyer, Gabe'in adımı aşırı profesyonelce kullanmasına homurdanıyor. Bir an için neden orada olduğumu unutuyorum. Gabe'in ilgisi bazen bana bunu yapıyor, ama kendime gelip gülümsüyorum ve yerime dönmeden önce gazeteyi Gabe'in önüne koyuyorum.

Sandalyemden onun kâğıda bakmasını, sonra ikiye katlamasını ve tekrar ikiye katlamasını izliyorum, sonra da arka cebine koyacak kadar sandalyeden kalkıyor. Ama üç ay öncesinden farklı olarak bu sefer hafifçe dönüyor, gözümü yakalıyor ve göz kırpmıyor.

Aşık oldum. Aşık olmak böyle bir şey işte.

OceanofPDF.com

Komple Seri

[YANLIŞ](#): Sophie & Luke

[DOĞRU](#): Everly & Sawyer

FLING: Sandra & Gabe

[GÜVEN](#): Chloe & Boyd

[*OceanofPDF.com*](#)

Teşekkür

Eğer ithaf sayfasını gördüyseniz ve seksenli yılların gençlik filmlerini biliyorsanız, Fling'in merhum John Hughes'un yazıp yönettiği Sixteen Candles filmine bir gönderme olduğunu anlamışsınızdır.

Umarım filmi izlemiştinizdir. Eğer izlemediyseniz, izlemeniz gerek! Ferris Bueller's Day Off ile birlikte uzun zamandır favori filmler listemde yer alıyor. Hmm, Ferris Bueller'ı otuz yaşında bir adam olarak hayal edin...

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Kitap yazdığım ve sizin onları okuduğunuz için duyduğum hayranlık asla bitmeyecek. Desteğinizin her bir zerresinin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Benim gibi bağımsız bir yazar için bir Facebook gönderisini "beğenmek" bile çok önemli. Okuduğunuz, beğendiğiniz ve arkadaşlarınıza kitaplarımdan bahsettiğiniz için teşekkür ederim. Gönderilerimi paylaştığınız, bültenime kaydolduğunuz, yorum bıraktığınız için. Bunların hepsi takdire şayan.

Peki sırada ne var? GÜVEN! Fling'i ne kadar hızlı okuduğunuza bağlı olarak, Trust, Fling'den sadece bir hafta sonra yayınlanacağı için zaten mevcut olabilir. Güven, Chloe ve Boyd'un hikayesi. Chloe, Everly'nin Doğru'daki en iyi arkadaşı ve Boyd da Sophie'nin Yanlış'taki erkek kardeşi. Ben onların hikayesine biraz aşığım ve umarım siz de aşık olursunuz.

Kristi, her şey için teşekkürler BFF! Beverly,

desteğin için teşekkür ederim, her zaman!

Sandra, umarım adaşımdan sen de benim kadar keyif almışsındır!

Lütfen [bültenime](#) kaydolmayı düşünün. Yeni çıkan kitaplardan, özel tekliflerden ve diğer eğlenceli şeylerden sizi haberdar etmek için size ulaşabileceğim tek yol bu!

Bir dahaki kadar, beni buradan takip
edebilirsiniz: Facebook: [Yazar Jana Aston](#)
Twitter: [@janaaston](#) Web
sitesi: [Janaaston.com](#)
Instagram: [SteveCatnip_](#)(bu benim kedim)

Teşekkürler,
Jana

[OceanofPDF.com](#)

Yazar hakkında

Jana Aston, WRONG kitabının New York Times çoksatan yazarıdır.

İlk romanını yazdıktan sonra, ikinci romanı RIGHT'ı hazırlamak için çok sıkıcı günlük işini bıraktı. Bunun aptalca bir fikir olmadığını umuyor.

Onun savunmasına göre, bu gerçekten sıkıcı bir işti.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.